Τὸ φύλλον δραχμὴ 1 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν χρ. 0,50

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ἐπιτετιμημένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθοῦς καρποφόρον εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ἐκπαίδευσιν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ἐγκεκριμένον διὰ ἱερὸν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς νέους.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτήσια δρ. 25. Ἑξάμηνος δρ. 13. Τρίμηνος δρ. 10.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου Γρ. Δ. 50. Ἀγγλίας, Κύπρου καὶ λοιπῶν Ἀποικιῶν σελίνια 10, Ἀμερικῆς δολλάρ. 4. Λοιπῶν χωρῶν φράγκα χρυσᾶ 25. Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1879
ΙΔΡΥΤΗΣ -- ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην ὁλοῦδήποτε μηνός
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Βουκουρεστίου ἀρ. 28, παρὰ τὸ Παρθεναγωγεῖον

Περίοδος Β' – Τόμος 30ὸς | *Ἐν Ἀθήναις, 25 Αὐγούστου 1923* | *Ἔτος 45ον – Ἀριθ. 37*

Η ΜΙΚΡΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ MARIE GIRARDET*).*

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Μ'. (Συνέχεια)

—Ξέρεις πόσο χαίρομαι νὰ σὲ βλέπω κάθε μέρα...

Τὸ κορίτσι τύλιξε τὰ χέρια τοῦ στὸ λαιμὸ τῆς καλῆς γουναίκας.

—Θέλχομαι, θέλχομαι, ἀφοῦ εἶστε τόσο καλή...

Ἀποφασίστηκε λοιπὸν νὰ ξαναρχίσῃ ἡ Ζίνα τὰ μαθήματά της εὐθὺς ὅταν ἡ κυρία Φιρστὰ δὲ θάχε ἀνάγκη ἀπ' τὶς φροντίδες τῆς μικρῆς νοσοκόμας της.

—Μόνο ἕνα παράπονο ἔχω μαζί σου, εἶπε στὸ τέλος ἡ διευθύντρια: ὅτι δὲν ἤρθες νωρίτερα νὰ μοῦ ἐμπιστευθῇς τὶς στενοχωρίες σου.

Ἡ Ζίνα δὲ μίλησε. Τὰ μάτια της ὅμως μιλοῦσαν πολὺ ἐκφραστικὰ καὶ κοιτοῦσαν γεμᾶτα συγκίνηση κι' εὐγνωμοσύνη τὴν καλόκαρδη δασκάλα. Ἄχ, ἀλήθεια τί χαρά, νὰ ξαναρχίσῃ τὴ δουλειά, τὰ μαθήματα, μέσα στὴ γνώριμη τάξη, μαζὶ μὲ τὴ φιλενάδα της τὴν Ἴβόνη, τὰ θέματα ποὺ τάγραφαν μαζί, μέσα στὴν ἀτμόσφαιρα τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς πνευματικῆς καλλιέργειας, ποὺ τόσο ἐξυψώνει τὸν ἄνθρωπο...

Κι' ἀποχαιρέτησε θερμὰ τὴ διευθύντρια, γιατὶ δὲν ἤθελε νὰ λείψῃ πολλὴν ὥρα ἀπ' τὸ σπίτι.

* *

Τ' ἄλλο πρωΐ, ὁ ἀδαμαντοπώλης χτύπησε στὴν πόρτα τοῦ Παρθεναγωγείου καὶ τὸν ἔμπασαν στὸ γραφεῖο τῆς κυρίας Ἐριώ.

Ὕστερ' ἀπ' τὰ τυπικά, ἡ διευθύντρια εἶπε στὸν κ. Φορτιέ:

—Ξέρω γιατὶ ἤρθατε, κύριε Φορτιέ.

—Ἄ, τὸ ξέρετε, κυρία;.. Αὐτὸ μ' εὐχαριστεῖ πολύ... Δὲν ξέρετε τι ἔγνοια τὸ εἶχα...

—Κάματε πολὺ καλὰ ἀγοράσετε μόνο ὁπὸ δρόμος τὸ δαχτυλίδι τῆς δεσποινίδος Φιρστά.

Ὁ ἔμπορος ἄνοιξε τόσα τὰ μάτια τοῦ.

—Ὥστε ἡ δεσποινὶς αὐτὴ δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ τὸ πουλήσῃ;

—Καθένας ἔχει δικαίωμα νὰ πουλῇ κάτι ποὺ εἶναι δικό του... Μὰ ἡ θεία της θὰ στενοχωριόταν πολὺ ἂν τὸ μάθαινε.

—Αὐτὸ σκέφθηκα καὶ γώ, κυρία..

Κοὶ φαινόταν περήφανος γιὰ τὴ διορατικότητά του.

—Γιαὐτὸ θὰ σᾶς ζητήσω μιὰ χάρη, εἶπε ἡ κυρία Ἐριώ.

—Ὅ,τι θέλετε, κυρία...

—Θέλω νὰ μοῦ τὸ δώσετε μένα τὸ δαχτυλίδι αὐτό, γιατὶ δὲν πρέπει νὰ πουληθῇ. Δὲν θάθελα νὰ τὸ πάρῃ ἄλ[illegible] στὸ

Ὁ κ. Φορτιὲ δὲν καταλάβαινε. [illegible]μέ-

—Νὰ τὸ δώσω σὲ σᾶς;... Δὲν μπ[illegible]μοῦ νὰ μπῶ στὸ νόημα..

—Θὰ μοῦ τὸ δώσετε καὶ θὰ πάρετε μιὰν ἀπόδειξη.

—Καὶ θὰ τὸ κρατήσετε σεὶς τὸ κόσμημα; Ὥστε 'γὼ δὲν ἀγοράζω τίποτα!

—Τίποτα γιὰ τὴν ὥρα. Θὰ μοῦ τὸ φέρετε ὅσο μπορεῖτε πιὸ γρήγορα, ἔ;

Ὁ ἔμπορος εἶχε πολλὲς ὑποχρεώσεις ἀπ' τὴν κυρία Ἐριώ καὶ δὲν μποροῦσε νὰρνηθῇ, μ' ὅλο ποὺ ἡ ματαίωση τῆς ἀγοραπωλησίας τὸν ζημίωνε. Γιατί, σὰν καλὸς ἔμπορος, εἶχε μυριστῇ κέρδος μὲ οὐρά: Τὸ δαχτυλίδι τάγόραζε χίλια φράγκα καὶ θὰ τὸ πουλοῦσε δυὸ καὶ δυόμισι χιλιάδες.

Κι' ὅμως δὲν ἔφερε ἀντιρρήσεις.

—Πολὺ καλά, κυρία, θὰ σᾶς φέρω τὸ δαχτυλίδι καὶ παίρνω πίσω τὸ τραπεζογραμμάτιο. Ἀλλοίμονό μου ὅμως, ἂν ὅλες μου οἱ δουλειὲς τραβοῦσαν παρόμοιο δρόμο!..

—Ἂν ἡ δεσποινὶς αὐτή, εἶπε ὕστερα, ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ χρήματα, θὰ μποροῦσα...

Ἡ κυρία Ἐριὼ τὸν ἔκοψε:

—Μὴ σᾶς νοιάζει γι' αὐτό, ἀγαπητὲ κύριε.

Τόπε μὲ σταθερὸ τόνο ποὺ δὲ σήκωνε ἀντιλογία. Ὁ κ. Φορτιὲ κατάλαβε, χαιρέτησε καὶ βγῆκε.

* *

Σὲ μισὴ ὥρα γύρισε κι' ἔφερε στὴν κυρία Ἐριὼ ἕνα κουτάκι. Ἐκείνη τ' ἄνοιξε κι' εἶδε μέσα τὸ δαχτυλίδι μὲ τὸ μεγάλο οὐρανόχρωμο ζαφείρι ποὺ λαμποκοποῦσε γλυκά.

Ὅταν ὁ ξένος ἔφυγε, ἡ κυρία Ἐριὼ φιθόρισε:

—Φτωχή μου Θαμαό, τὸ δαχτυλίδι σου δὲ θὰ κάμῃ τὸ γῦρο τοῦ κόσμου. Μένει ἥσυχη καὶ δὲ θὰ στολίσῃ χέρια ἁμαρτωλὰ κι'

«Ὅταν θὰ ξαναπεθῇς στὸ θρόνο τῆς Βαλκανίας...»

ἀνάξια. Θὰ μείνῃ ἄσπιλο κι' ἀμόλυντο μαζὶ μὲ ἄλλες πολύτιμες ἀναμνήσεις... Ξέρω πόσο πονεῖ ἡ Ζίνα ποὺ τὰ χωρίστηκε. Μιὰ μέρα θὰ δοκιμάσῃ τὴν εὐτυχία τὰ τὸ ξαναβρῇ, ἄθικτα καὶ πιστό...

Ὅπως τύχε κάμει κι' ἡ Ζίνα, ἡ κυρία Ἐριὼ ἀκούμπησε τὰ χείλη της στὸ γαλάζιο πετράδι. Ὕστερα ἄνοιξ' ἕνα κουτί, ἔμοσο ἦσαν φυλαγμένα πράγματα ποὺ μόνο γι' αὐτὴν εἶχαν ἀξία, αὐτὰ τὰ μικρὰ πράγματα, ποὺ τόσο σκλαβώνουν τὴ μνήμη: Τὸ δῶρο μιᾶς φιλενάδας, ἕνα γράμμα γραμμένο ἀπὸ μακρὰ ποὺ τὸ πάγωσε ὁ Θάνατος, μιὰ φωτογραφία χρυσᾶ παιδιάτικα μαλλιά, μ' κατὸ λόγο, κάθετι ποὺ ἀποτελεῖ τὸ Θησαυρὸ, νὰ πῇ κανεὶς, τῆς καρδιᾶς.

Ἀνάμεσα σ' ἄλλα κειμήλια, τὰ δάχτυλά της ἄγγιξαν μερικὲς ξερὲς βιολέττες, ποὺ τῆς τὶς εἶχε δώσει, ἕνα βράδυ γιορτῆς, ἡ Θαμαό. Τριβόνταν καὶ γινόνταν σκόνη καὶ σκορποῦσαν μιὰ τόσο λεπτὴ εὐωδιά, σὰ νάταν ἡ φυχὴ μιᾶς παθαμμένης εὐωδιᾶς. Τοκοῦθέτησε τὸ δαχτυλίδι ἀνάμεσα στὰ μαραμένα λουλουδάκια καὶ ξανάκλεισε μ' εὐλάβεια τὸ κουτί.

Ἔμεινε βυθισμένη σ' ὀνειροπόλημα.

Θαρροῦσε πὼς ξανάβλεπε κάτω ἀπ' τὰ παράθυρά της τὶς σιλουέτες τῶν δυὸ ἀγαπημένων της μαθητριῶν, τῆς Θαμαό, καὶ τῆς Ζίνας. Τὴ μιὰ λεπτὴ κι' ἐλαφρὴ σὰν φύλλο, ποὺ ὁ ἄνεμος τοῦ θανάτου τύχε πάρει μακρυά, τὴν ἄλλη γερὴ καὶ δυνατή, μὰ ὁποχρεωμένη, νὰ ὑπερνικήσῃ φοβερὲς, δυσκολίες τῆς ζωῆς.

Μὰ ἐαφνικὰ οἱ σκέψεις της γύρισαν στὴν πραγματικότητα. Ἄνοιξε τὸ συρτάρι της, ἔβγαλε ἀπὸ ἕνα πορτοφόλι μερικὰ γαλάζια τραπεζογραμμάτια καὶ τ' ἄπλωσε στὸ τραπέζι της. Μέτρησε δέκα καὶ τάβαλε μέσα σ' ἕνα φάκελλο.

—Ἐγὼ τὰγοράζω τὸ δακτυλίδι, συλλογίστηκε. Εὐτυχῶς μπορῶ νὰ τὸ κάμω χωρὶς στενοχωρία. Νάταν πέρυσι, τέτοια ἐποχή... τὰ μέσα μου δὲ θὰ μοῦ τὸ ἐπιτρέπανε.

***

Τὸ ἀπόγεμα ἐκεῖνο ἡ Ζίνα πῆγε στὶς πέντε στὴν κυρία Ἐριώ. Ἀφοῦ τῆς ἔδωσε πληροφορίες γιὰ τὴν κατάσταση τῆς θείας της, ἐεστόμισε ἀμέσως τὴν ἐρώτηση ποὺ τῆς φλόγιζε τὰ χείλη:

—Ὁ κ. Φορτιὲ ἦρθε νὰ σᾶς δῇ;

—Ἦρθε, παιδί μου.

Ἡ διευθύντρια ἄνοιξε τὸ τσαντάκι κι' ἔβγαλε ἕνα ἄσπρο φάκελλο.

—Νά, τὰ χίλια σου φράγκα, εἶπε.

Ἡ Ζίνα τὰ πῆρε. Μὲ τὶ λαχτάρα περίμενε αὐτὰ τα λεφτά, ποὺ ἦταν ἀπαραίτητα γιὰ τὸ ἄδειο ταμεῖο της. Ἀλλ' ὅμως τί θυσία ἀντιπροπώπευαν αὐτὰ τὰ χίλια φράγκα! Πουλῶντας τὸ ἀγαπημένο δακτυλίδι, ἡ μικρὴ βασίλισσα ἔχανε τὸ μόνο πράγμα ποὺ τῆς ἔμενε ἀπ' τὴν ἀλησμόνητη φιλενάδα, ποὺ κοιμῶταν ἐκεῖ πέρα, κάτω ἀπ' τὶς τριανταφυλλιές...

—Καλή μου Θαμαό! ἀναστέναξε.

Μόνο ἡ σκέφη πόσο καλὸ θάκανε στὴ θεία της τὸ κοσὺ ποὺ πῆρε ἀπ' αὐτὸ τὸ δαχτυλίδι, τὴν ἀνακούφιζε λιγάκι. Τὸ ζαφείρι δὲ λαμποκοποῦσε πιὰ στὸ δάχτυλό της, μὰ ζοῦσε πάντα στὴ μνήμη της, καὶ τὸ μάθημα τῆς αὐταπάρνησης ποὺ τῆς εἶχε δώσει, ἔφερνε ἀκόμα τοὺς καρποὺς του.

Ὅσο γιὰ τὴν κυρία Ἐριώ, δὲν εἶπε τίποτα συγκινητικὸ μὲ τὴ γενναία της πράξη. Πρῶτα-πρῶτα γιατὶ ἤξερε πὼς ἡ Ζίνα δὲ θὰ δεχόταν ποτὲ παρόμοιο δῶρο. Ὕστερα ἤθελε νὰ διακλέξῃ κατάλληλη περίσταση γιὰ νὰ τῆς τὸ ξαναδώσῃ...

«—Νά, τὰ χίλια σου φράγκα!»
(Σελ. 290, στ. α'.)

Καὶ τὸ δαχτυλίδι, περιμένοντας, κοιμόταν ἥσυχο μέσα στὸ κουτὶ τῶν ἀγαπημένων κι' ἱερῶν ἀναμνήσεων..

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΑ'.

Ἕνας ἀπροσδόκητος βοηθὸς

Ὥστε, χάρη στὸ δῶρο τῆς ἀλησμόνητης Θαμαό, ἡ χήρα τοῦ πρίγκηπος Ροδόλφου κι' ἡ μικρὴ βασίλισσα εἶχαν νὰ συντηρηθοῦνε γιὰ λίγον καιρό. Ὕστερα πάλι τὸ πρόβλημα θὰ στεκόταν ἀμείλικτο. Γιαὐτὸ ἦταν ἀπαραίτητο νὰ στερηθοῦν κάθε πολυτέλεια, κάθε ἄνεση ποὺ εἶχαν ὥς τὰ τώρα.

Ἡ Ζίνα ἔκαμε τοὺς ὁπολογισμούς της καὶ κατέλῃξε στὸ συμπέρασμα πὼς τῆς ἦταν ἀδύνατο νὰ κρατήσῃ τὴν ὑπηρέτριά της. Καϊμένο κορίτσι! Ἔμπαινε στὴ σφαῖρα μιᾶς ἀδυσώπητης ὁλικῆς ἀνάγκης κι' εἶχε πάνω της καὶ ὅλες τὶς εὐθύνες!

(Ἕπεται συνέχεια)

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΖΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΘΑΛΑΣΣΙΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΣΤΟ ΦΑΡΟ

Σ' ἄλλες χῶρες μαγεμένες
σ' ἄλλους τόπους, σ' ἄλλα μέρη
μιὰ Ἀργὼ μὲ ἔχει φέρει,
ὅπου ἕνα τρανὸ φανάρι
λάμπει κάτω ἀπ τὸ φεγγάρι,

Στὸ νησὶ ποὺ πρασινίζει
τὸ πρινάρι καὶ τὸ σκοῖνο,
ἤρθα λίγο γιὰ νὰ μείνω.
Στὴ Σαπιέντζα πᾶχει πάρει
φῶς λαμπρὸ ἀπὸ τὸν Κανάρη.

Τ' ἀγεράκι τραγουδάει·
Καὶ ξανοίγει μου τὸ μάτι
μέσ' στοῦ πέλαγου τὰ πλάτη,
—τὸ φεγγάρι πῶς χλωμιάζει!—
καὶ κοιτάζει καὶ θαυμάζει.

Ἀλαφρόισκιωτα κατεῖα
καὶ καράβια φορτωμένα
μεσ' στὸ πέλαγο ριγμένα,
δρόμο φωτερὸ ἔχουν πάρει,
μὲ φεγγάρι καὶ φανάρι.

Συννεφόπλεχτες δαντέλλες
σὰ θεὰ φορῇ ἡ Σελήνη.
Κάτου ὁ γλάρος πᾶχει μείνει
μακρυὰ ἀπ' τὴ φωλιά του,
τρέχει ναῦρῃ τὰ παιδιά του.

Καὶ τὸ μάτι ποὺ κοιτάζει,
παίρνει ἰτέα τοῦ Ἀπείρου.
Γύρω σᾶν πνοὴ ὀνείρου!
Νὰ, τὰ μαγικὰ παλάτια
μεσ' στοῦ πέλαγου τὰ πλάτια!..

Στὴν ἀτέλειωτη ἁρμονία
τὸ χλωμὸ αὐτὸ φεγγάρι
τὴν ψυχή μου ἔχει πάρει.
Σᾶν πνοὴ τὴν ἀνεβάζει,
μὲ πνοὲς τὴν ξεκουράζει.!

Φάρος Οἰνουσῶν, 1923

ΜΗΤΣΑ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΤΟ ΕΚΘΕΤΟ

— Μίου, μίου, μίου!..

Ὥρες τώρα ἀκοῦγεται, πότε παραπονεμένο καὶ ἀδύνατο, πότε ἄγριο, δυνατὸ σὰν μιὰ φοβέρα:

— Σύ; παρακαλῶ, λοιπὴθῆτε με καλοί μου ἄνθρωποι, εἶμαι ἕνα μικρὸ γατάκι, κανενὸς κακὸ δὲν ἔκανα, κι' ὅμως μὲ πέταξαν ἐδῶ πάνω σὲ μιὰ σκληρὴ πέτρα ποὺ καίει ἀπὸ τὸν ἥλιο, καὶ πεινάω, καὶ διψάω, μίου, μίου, μίου!..

Πάλι σὲ λίγο:

— Κακοὶ ἄνθρωποι, ἀναίσθητοι! Κανένας δὲ μ' ἀκούει λοιπόν;... Πολὺ θὰ περιμένω ἀκόμα;.. Μίου, μίου, μίου!..

Καὶ ἡ φωνή του, ἄγρια τώρα, δὲν ἀφίνει κανένα νὰ κοιμηθῇ τὸν μεσημεριάτικο ὕπνο.

Ψήνει ἔξω ὁ ἥλιος τοῦ Ἰουλίου, ἡ ἀτμόσφαιρα εἶναι πνιγηρή.

Κατεβαίνω, φάχνω καὶ βρίσκω τὸ φωνακλᾶ ἐπάνω στὴν πέτρα του, νὰ τὴν σφίγγῃ μὲ τὰ λευκογαντωμένα ποδαράκια του.

Βλέπω τὴν κανελιὰ πλάτη του, τ' ὁλοστρόγγυλο κεφαλάκι του.

—Ἀχ, τί ὤμορφο γατάκι!

Τὸ παίρνω στὰ χέρια. Ἀμέσως σωπαίνει καὶ μὲ κοιτάζει.

— Μπρὲ κατεργαράκο, τί μάτια εἶν' αὐτά;

Ἔλαμπαν ὀρθάνοιχτα, ὁλοκάθαρα, πράσινα σᾶν δυὸ σμαράγδια.

—Ἔλα λοιπόν, κάθεμένο μου, ἔλα, ποὺ σ' ἄφησαν πρῶτα κι' ἔνοιωσες τὴν ὤμορφη ζωὴ κοντὰ στὴν γλυκειὰ μαμὰ σου, σ' ἀδελφάκια σου, μέσα στὸ ζεστὸ πανέρι, κι' ὕστερα, ἔτσι ἄ σπλαχνα, σὲ πέταξαν ἐδῶ-χάμου.

Κι' ἐκεῖνο, σᾶν νὰ καταλαβαίνει, χώνει τὸ κεφάλι μέσα ἀπὸ τὸ μανίκι μου καὶ τρίβει στὸ χέρι μου τὸ στεγνό του μουσουδάκι.

Εἶναι ἥσυχο τὸ καϊμένο τώρα, θαρρεῖ πὼς γλύτωσε, δὲν ξέρει τὶς δυσκολίες ποὺ εἶναι στὴ μέση.

Καὶ νά, πρῶτος-πρῶτος ὁ Γκριγκρής, —ὁ χαϊδεμένος, ὁ καλοθρεμένος, ὁ ὡραῖος καὶ εὐτυχισμένος Γκριγκρὴς ποὺ μόλις μπαίνω παίζει τὰ μουσταχια του, μυρίζεται τὸν ἀέρα κι' ἄξαφνα πηδᾶει νὰ φθάσῃ τὸ χέρι μου, μὲ ὁπόκωφα νιαουρητά... Ἕνας ξένος νὰ πατήσῃ στὸ ἀσυλό του; ποτέ!—Ἀχ ἐγωϊστή, ζηλιάρη Γκριγκρή!

— Γατάκι μου φτωχό, πρέπει νὰ μάμε στὸ δπόγειο. Μὴ σοῦ κακοφαίνεται, εἶναι ὡραία κι' ἐκεῖ.

— Μίου!...

—Ἔχει καὶ ἥλιο καὶ φῶς.

— Μίου, μίου!..

—Ἔ; τί λές; Σ' ἀρέσει;

— Μίου, μίου, μίου... καλά, ἡ κάμαρα μ' ἀρέσει, μὰ θέλω φαΐ.

— Κι' ἐδῶ δύσκολα τὰ πράγματα! Πῶς νὰ σὲ ταΐσῃ κανεὶς ἔτσι μικρὸ ποὺ εἶσαι; Ἄς εἶναι! θὰ σκεφθοῦμε κάτι.

Νά το! Ἕνα μικρούλι μπιμπερόν, καὶ τὸ γάλα σ' ἕνα τόσο δὰ μπουκαλάκι μορφιᾶς... Ὡραία;

—Ἄνοιξε τὸ στομαράκι τώρα!

Τί ὀπάκωσ γατί! Πῆρε στὸ στόμα του τὸ καουτσούκ. Στὴν ἀρχὴ ἔκανε μιὰ γκριμάτσα ἀηδίας:

—Οὔ τί ἄχηκε, εἶν' αὐτό!.. ποῦ τσκι, μαμὰ μου...

Μὰ ὕστερα, ὅταν τὸ χλιαρὸ γάλα ἄρχισε νὰ στάζῃ στὸ ξερὸ καὶ στεγνὸ λαρυγγάκι του, τὰ μάτια του ἔγιναν τόσα μεγάλα ἀπὸ τὴν εὐχαρίστηση, τὰ κάρφωσε σ' ἕνα σημάδι πάνω στὸ ταβάνι καὶ τὰ γαντοφορεμένα χεράκια του ἔσφιξαν τὸ μπουκάλι μὲ λαχτάρα. Ὕστερα, μέσα σ' ἕνα πανέρι στρωμένο μαλακό, ἔγινε ἕνα τόσο δὰ κουλουράκι κι' ἀποκοιμήθηκε.

Κάθε τόσο κατέβαινα κι' ἔβλεπα τὸν μικρό μου προστατευόμενο. Κι' ἐκεῖνος εἶχε συνειθίσει τὶς ἐπισκέψεις μου αὐτές, καὶ μόλις ἄκουγε τὸ κλειδὶ στὴν πόρτα, ἐνῶ πρὶν ἦταν ἥσυχος, ἄρχιζε τὶς φωνές. Ἐπαιρνα ἐγὼ τὸ βιβλίο μου, καθόμουνα μπρὸς στὸ τραπέζι, μὰ κεῖνον τὸν κατεργαράκο δὲν τὸν ἔχωροῦσε πιὰ τὸ πανέρι.

— Μίου, μίου, μίου!

Ὤ; ποὺ κατόρθωσε ν' ἀρπαχθῇ μὲ τὰ δυό του χεράκια ἀπ' τὰ χείλια τοῦ πανεριοῦ καὶ νὰ προβάλῃ σὰ φασουλῆς τὸ κεφάλι. Μὲ τὰ μάτια ὀρθάνοιχτα κοίταζε μέσα στὰ μάτια μου καὶ φώναζε:

—Μίου, μίου, θέλω νἀρθῶ κοντά σου.

— Ἄ, κόρε, ἔλα κι' ὅλα! Νὰ κάτσῃ; ἐκεῖ ποὺ κάθεσαι. Ἔχω κι' ἄλλη δουλειά, ἔξω ἀπὸ σένα.

Ἔσκυψε στὸ βιβλίο μου. Ἄξαφνα ἀκούω —μπούπ!—Ὁ κατεργάρης, μ' ἕνα σάλτο πήδηξε ἔξω. Ἀναποδογυρίστηκε χάμω, ἔμεινε ἔτσι μιὰ στιγμὴ σαστισμένο μὲ τὴν ἄπαρη κοιλίτσα του πρὸς τὰ πάνω, μὰ ὕστερα σηκώθηκε καὶ γρήγορα-γρήγορα ἔτρεξε κοντά μου. Ἀνέβηκε στὸ παπούτσι μου, ἔγινε πάλι ἕνα τόσο δὰ κουλουράκι κι' ἀποκοιμήθηκε.

Μιὰ ποὺ ἔκαμε τὴν ἀρχή, συνήθισε. Πηδοῦσε τακτικὰ ἀπὸ τὸ πανέρι του, ἔφερνε δόλτες στὴν κάμαρα, κι' ἐγώ, ὅταν ἄνοιγα τὴν πόρτα, προσεχα μὴ τὸ χτυπήσω, γιατὶ ἐρχόταν νὰ μὲ ὑποδεχθῇ. Ἀεχταροῦσε τὸ καϊμένο γιὰ συντροφιά.

Μὰ ἕνα πρωΐ, ὅταν ἡ τέταρτη μέρα, καθὼς ἄνοιγα, δὲν ἄκουσα τὴ φωνίτσα του, οὔτε κοντὰ στὴν πόρτα τὸ τῶρα νὰ μὲ περιμένῃ. Στεκόταν ἐκεῖ σὲ μιὰ γωνιά, μὲ τὸ κεφάλι γυρμένο κάτω, μὲ τὰ μάτια μισόκλειστα.

— Μπᾶ! Γιατὶ τόσο βαρὺς καὶ σκεπτικὸς σήμερα, κόρε;

Μόλις μ' ἔνοιωσε κοντά του, τινάχθηκε σὰν ἀπὸ λήθαργο κι' ἄρχισε ἕνα μίου σιγανό, πεσμένο, γεμάτο παράπονο.

— Τί ἔχεις, καϊμένο μου, ἀρρώστησες;

— Μίου, μίου, μίου, νά, ἐμεῖς τὰ γατάκια δὲν εἴμαστε μαθημένα στὸ μπιμπερόν· μᾶς θηλάζει πάντα ἡ μαμά μας. Μίου, μίου, μίου, εἶμαι ἄσχημα πολύ. Μίου, μίου, μαμά μου, μαμάκα μου!

Συλλογίστηκα τότε τὴ μαμά του, πῶς θὰ γόριζε σ' ὅλο τὸ σπίτι καὶ μὲ μάτια πονεμένα θὰ γύρευε νἄβρῃ τὸ χαμένο της. Νἄξερα ποῦ ἦταν!...

Καϊμένη μαμά! Καϊμένο παιδάκι! Καϊμένη ψυχομάνα! Ἄδικοι οἱ κόποι μου! Ὅλη τὴν ἡμέρα ἐξακολουθοῦσε τὸ ἴδιο παραπονεμένο, θλιμένο κλάμμα. Τὰ γαντοφορεμένα χεράκια, ποὺ πρὶν ἀγκάλιαζαν τὸ μπουκάλι, τώρα τὄσπρωχναν μὲ ἀποστροφή.

Ἐνόκτωσε. Τὸ γατάκι ὅλο ἔκλαιγε. Ἄμα τὄπαιρνα ὅμως στὰ χέρια καὶ χάϊδευα τὸ στρογγυλό του κεφαλάκι, σώπαινε ἀμέσως. Ἐτρύπωνε μέσα στὰ μανίκια μου, μὲ τὰ χεράκια του ἀγκάλιαζε τὸ χέρι μου κι' ἦταν τόσο ἥσυχο! Λὲς κι' ἔνοιωθε τὴ στοργή, τὴν ἀγάπη, καὶ μὲ τὴ συντροφιὰ ἐξεχνοῦσε τοὺς πόνους καὶ τὸ παράπονό του. Καί, καθὼς σφιγκόταν ἐπάνω μου, ἦταν σὰ νὰ μοῦλεγε: —Μὴ φύγῃς! μεῖνε!..

—Φτωχό μου γατάκι, τὸ ξέρω πὼς ἀπόψε θὰ παθάνῃς. Θάθελα κι' ἐγὼ νὰ μείνω κοντά σου, νὰ σοῦ χαϊδεύω τὸ κεφαλάκι, νὰ ξεφοχήσῃς πιὸ ἥσυχο. Μὰ μὲ φωνάζουν ἐπάνω, δὲν ἀκοῦς; Κι' ὕστερα, ἂν μὲ δοῦν νὰ κάνω ἔτσι δύο, θὰ ποῦν πὼς τρελλάθηκα. Καὶ ξέρεις, μικρό μου, κάλλιο νὰ σοῦ βγῇ τὸ μάτι παρὰ τὄνομα. Καληνύκτα σου λοιπόν.

Δὲν ἐπρόφθασα νὰ τὸ βάλω στὸ πανέρι κι' ἄρχισε πάλι τὸ παραπονεμένο κλάμμα. Τότε μιὰ ἔμπνευση μοῦ ἦλθε: Πῆρα μιὰ γούνα παλιὰ καὶ τὴν ἔστρωσα στὸ πανέρι του.

—Ἴσως ἔτσι ὀνειρευθῇς, φτωχό μου, πὼς εἶσαι στὴς μητέρας σου τὴν ἀγκαλιά...

Κ' ἔτσι ἔγινε. Τὸ πρωΐ, τὸ βρῆκα νεκρό, μὲ τὸ κεφάλι χωμένο βαθειὰ στὸ ἄσπρο γουναρικό, σὰ νὰ ζητοῦσε κεῖ μέσα νἄβρῃ τὴ θερμὴ καὶ ζωντανὴ πηγὴ ποὺ θὰ τὸ κρατοῦσε στὴ ζωή. Παρέκει, πεσμένο χάμω, ἄχρηστο, ντροπιασμένο, ἦταν τὸ μπιμπερόν.

ΑΝΝΑ Μ. ΓΑΛΑΝΟΥ

ΠΩΣ ΒΓΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Ἕνας μικρός, σκυμμένος στὸ πηγάδι, διασκέδαζε νὰ φωνάζῃ κεῖ-μέσα γιὰ νἀκούῃ τὸν ἀντίλαλο.

Ὁ παππούς, στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ, ἐπρόσεχε τὸν μικρὸ καὶ διασκέδαζε μὲ τὸ παιχνίδι του.

—Ὤωω!.. φώναζε τὸ παιδάκι.

—Ἄωω!.. ἀποκρινόταν τὸ πηγάδι.

— Μπᾶ!. φώναζε τὸ παιδάκι.

— Μπάου!. ἀποκρινόταν τὸ πηγάδι.

—Ἀκοῦς; Ὅ,τι τοῦ λές, σοῦ λέει! γελοῦσε ἀπ' τὴν πόρτα ὁ παππούς.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ μικρὸς εἶδε ἔξω ἕν' ἀλανιάρικο παιδί καὶ τοῦ εἶπε:

— Νὰ χαθῇς!

—Ἐσὺ νὰ χαθῇς! τοῦ ἀποκρίθηκε τὸ παιδί, σκύβοντας νὰ πάρῃ πέτρα.

Ὁ μικρὸς ἔτρεξε νὰ φυλαχτῇ κοντὰ στὸν παππού του.

— Μοῦ εἶτε *νὰ χαθῶ*, τοῦ παραπονέθηκε· καὶ σήκωσε καὶ πέτρα.

— Σοῦ γύρισε τὸ λόγο πίσω ἀποκρίθηκε ὁ παππούς. ***Μὴν πῇς τοῦ πηγαδιοῦ μπᾶ, γιὰ νὰ μὴ σοῦ πῇ μπού.***

Ὁ λόγος τοῦ παπποῦ ἔκαν' ἐντύπωση στὸν ἔγγονο ποὺ τὸν θυμόταν ἀπὸ τότε καὶ τὸν ἔλεγε. Κι' ἡ παροιμία βγῆκε.

ΓΡ. Ξ.

ΑΘΗΝΑ Ι ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΣΥΝΗΘΕΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

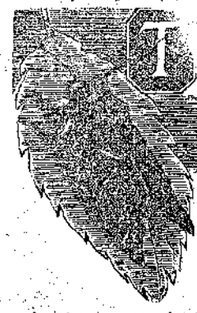

Ο θερμόμετρο τοῦ γραφείου μου, ἕνα θερμόμετρο Ρεωμύρου, ὀγδοντάβαθμο,—κατέβηκε μιὰ ἀπ' αὐτές τις ἡμέρες ποὺ εἶχε δροσίσει, ἀπὸ τοὺς 26 στοὺς 20. Καὶ ξέρετε τί εἶναι 20 βαθμοὶ Ρεωμύρου σὲ δωμάτιον σπιτιοῦ μέσ' στὸ κέντρο τῶν Ἀθηνῶν; Θερμοκρασία ἀνοιξιάτικη, λαμμιὰ φορὰ καὶ χειμωνιάτικη. Κι' ὅμως, τὸ πρωϊ ἐκεῖνο βγῆκα ἔξω μὲ τὰ λινά μου. Ποὺ ἄν τὰ φοροῦσα τὸν Ἀπρίλη, θὰ τουρτούριζα, θὰ φροφοῦσα ἀπὸ τὸ κρύο, ἀδιάφορο ἂν τὸ θερμόμετρο θὰ τανκαὶ τότε στοὺς 20. Γιατὶ λοιπὸν τὸ πρωϊ ἐκεῖνο δὲν κρύωνα καθόλου μὲ τὰ λινά μου; Ἁπλούστατα γιατὶ τὰ φοροῦσα δυὸ μῆνες, γιατὶ τὰ εἶχα συνειθίσει.

Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὰ χειμωνιάτικα. Τὰ φοροῦμε, ἐμεῖς οἱ μεγάλοι τοὐλάχιστο, ὥς τὸν Ἀπρίλη, ὥς τὸ Μάη πολλὲς φορές. Καὶ τὰ ὑποφέρουμε μιὰ χαρά, μολονότι καὶ τότε ἡ θερμοκρασία παύει νὰ εἶναι χειμωνιάτικη. Γιατί, ἐπίσης, τὰ χοντρὰ ἐκεῖνα ροῦχα τὰ φοροῦμε πέντε σχεδὸν μῆνες κατὰ συνέχεια. Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο ἐξακολουθοῦμε νὰ φοροῦμε τὰ καλοκαιρινά μας πολλὲς φορὲς κι' ὥς τὰ μέσα τοῦ φθινόπωρου. Θυμοῦμαι μάλιστα ἕνα λεπτό. ριγὲ παντελόνι ποὺ εἶχα μιὰ φορά: καὶ τὸ Νοέμβρη μποροῦσα νὰ τὸ φορῶ μὲ τὸ ζακέ μου...

Βλέπετε λοιπὸν πὼς κι' ἐδῶ ἡ συνήθεια παίζει ἕνα σπουδαῖο ρόλο. Ἴσως κι' ἡ ἰδέα. Τὸ σῶμα μας δὲν παίρνει εἴδησι ἀπὸ θερμόμετρο. Ὅταν εἶναι καλοκαίρι, θέλει τὰ καλοκαιρινὰ ποὺ ἔχει συνειθίσει, ἀδιάφορο ἂν τὸ θερμόμετρο δείχνῃ χειμῶνα. Κι' ὅταν εἶναι χειμῶνας, ἀνέχεται τὰ χειμωνιάτικα ποὺ ἔχει συνειθίσει, ἀδιάφορο ἂν τὸ θερμόμετρο δείχνῃ καλοκαίρι. Μὲ τὴν ἴδια θερμοκρασία,—20 βαθμῶν Ρεωμύρου π. χ.—μποροῦμε νὰ φοροῦμε τὸν Ἀπρίλη τὰ πιὸ βαρειὰ χειμωνιάτικα καὶ τὸ Σεπτέμβρη λινά. Καὶ οὔτε τότε νὰ ζεσταινόμασιε, οὔτε τώρα νὰ κρυώνουμε. Μὲ τὴν ἴδια θερμοκρασία!

Ἀλλὰ καὶ γενικῶς τὰ ροῦχα ποὺ φοροῦμε, δὲν μᾶς τὰ ἐπιβάλλει παρὰ ἡ παντοδύναμη αὐτὴ συνήθεια. Ἀπὸ αἰτίες ἄσχετες μὲ μιὰ πραγματικὴ ἀνάγκη,—π. χ. ἀπὸ μίμηση μόδας ἄλλων τόπων, ἄλλων κλιμάτων, ἀπὸ συνθηματικὴ εὐπρέπεια ἢ γιὰ ἐπίδειξη, γιὰ διάκρισῃ, γιὰ πολυτέλειακτλ.—συνηθίσαμε σιγά-σιγὰ νὰ φοροῦμε περισσότερα ἀπ' ὅσα χρειάζεται τὸ σῶμα. Ἂς ἐξετάσουμε τὴ συνειθισμένη ἀνδρικὴ ἐνδυμασία τοῦ τόπου μας καὶ τῆς ἐποχῆς μας. Δυὸ παντελόνια,—πολλὲς φορὲς καὶ τὰ δυὸ μάλλινα,—δυὸ πουκάμισα,—τὸ ἕνα πάντα μάλλινο, φανέλλα,—ἔπειτα γελέκι, σακάκι, κάλτσες, παπούτσια, καπέλλο, ἐπανωφόρι. Κάποτε καὶ μπέρτα καὶ κασκόλ ἢ σαλάκι, κάποτε καὶ γκέτες. Δὲν ἀφίνουμε ἔξω παρὰ τὰ χέρια ὥς τὸν καρπό,—ὅταν δὲν φοροῦμε καὶ γάντια, καὶ τὸ κεφάλι ἀπὸ τὴ μέση τοῦ μετώπου ὥς τὸ λαιμό, ὅταν δὲν σηκώνουμε τὸ σαλάκι ὥς τὴ μύτη. Ὅλο τἄλλο σῶμα τὸ σκεπάζουμε, τὸ τυλίγουμε σὰ μούμια, ἀπὸ δυὸ καὶ τρεῖς καὶ τέσσερις φορές. Ἀξαφνα ἡ πλάτη, μὲ τὴν πανοπλία τὴ χειμωνιάτικη, ὅταν τὸ ἐπανωφόρι ἔχῃ καὶ μπέρτα, σκεπάζεται ἀπὸ ἕξη ἀπανωτὰ ὑφάσματα, χωριστὰ οἱ...φόδρες. Ἀφίνω τώρα ποὺ μερικοὶ κρυατσούλιδες φοροῦν ἀπὸ μέσα καὶ δεύτερο μάλλινο γελέκι, τρικό, ἢ τυλίγουν τὸν κορμὸ καὶ μὲ μιὰ ἐφημερίδα. Τότε τὰ διάφορα στρώματα, μὲ τὶς φόδρες μαζί, —γιὰ κάμετε τὸ λογαριασμό,—ἀνεβαίνουν στὸ σεβαστὸ ἀριθμὸ τῶν δώδεκα. Ἔ, εἶναι πολλά! εἶναι πολύ, πάρα πολύ!

Τί ἐφοροῦσαν, σᾶς παρακαλῶ, οἱ ἀρχαῖοι στὸν ἴδιον αὐτὸν τόπο, μὲ τὸν ἴδιο ὀργανισμό; (γιατ' εἶναι ἀποδειγμένο πιὰ πὼς οὔτε τόσο δὲν ἄλλαξε, ἀπὸ τὴν κλασσικὴ ἐποχὴ σιὰς Ἀθήνας, τὸ κλίμα κι' ὁ ἄνθρωπος,) τί ἐφοροῦσαν; ἕνα χιτῶνα κι' ἕνα ἱμάτιον, κι' ἀπὸ μονὸ ὕφασμα καὶ τὰ δυό, λεπτότερο ἢ χοντρότερο κατὰ τὴν ἐποχή· πέδιλα χωρὶς κάλτσες καὶ πέτασο ἢ σκιάδιο ποὺ μόλις σκεκόταν στὴν κορφὴ τῆς κεφαλῆς. Ἂς ποῦμε πὼς τὸν χειμῶνα οἱ ἡλικιωμένοι τυλιγόνταν καὶ μὲ τὸν τρίβωνα ἢ τὴ χλαῖνα. Τὸ καλοκαίρι ὅμως, κι' οἱ γέροι ἀκόμα, δὲν ἐφοροῦσαν ἄλλο ἀπὸ τὸν χιτῶνα τους. Γιὰ εὐπρέπεια ἔπαιρναν μαζί τους καὶ τὸ ἱμάτιο· ἀλλὰ τὸ κρατοῦσαν στὰ χέρια, ὅπως ἐμεῖς κάποτε τὰ ἐπανωφόρια μας κι' οἱ πιὸ ἐκκεντρικοὶ τὰ σακάκια τους. Συγκρίνεται λοιπὸν ἡ ἀρχαία ἐνδυμασία μὲ τὴ σημερινή; Ποῦ τὰ δώδεκα ἀπανωτὰ ὑφάσματά μας καὶ ποῦ τὰ δυό, τὸ πολὺ τρία, τῶν προγόνων μας!

Ἀλλὰ γιατὶ δὲν ἐκρύωναν νὰ βγαίνουν ἔξω ἔτσι γυμνοί; Γιατὶ ἔτσι ἤταν συνειθισμένοι. Κι' ὅπως θὰ παγώναμε μεῖς καὶ θὰ πεθαίναμε, ἂν βγαίναμε τὸν χειμῶνα μ' ἕνα πουκαμισάκι καὶ μὲ μιὰ μπέρτα, ἔτσι κι' ἐκεῖνοι θἄσκαζαν τὸ καλοκαίρι ἂν τοὺς ἀνάγκαζε κανεὶς νὰ φορέσουν ἕνα κουστούμι δικό μας καλοκαιρινό, ἔστω καὶ τὸ ἐλαφρότερο. Μὰ μόνο τὸ παντελόνι θὰ τοὺς ἔφτανε...γιὰ νὰ τοὺς τελειώσῃ! Ποὺ θὰ πῇ πὼς τὸ σῶμα εἶναι ὅπως τὸ συνηθίσεις. Ἀρκεῖται μὲ λίγα· δέχεται καὶ τὰ πολλά. Δένε τῶρα πὼς ἡ συνήθεια τῶν λίγων ρούχων, ἀπὸ ὑγιεινὴ ἄποψη, εἶναι καλύτερη ἀπὸ τὴ συνήθεια τῶν πολλῶν. Αὐτὸ ἄς τὸ ἀφήσουμε κατὰ μέρος. Ἐπιτέλους κι' οἱ ἀρχαῖοι ἀρρώσταιναν, κι' οἱ ἀρχαῖοι δὲν πέθαιναν μόνο ἀπὸ γηρατειά... Τὸ ζήτημα ὅμως εἶναι ὅτι ὅσο ζοῦσαν, ζοῦσαν πιὸ εὔκολα, πιὸ ἄνετα, πιὸ ἀφρόντιστα, πιὸ εὐχάριστα καὶ πιὸ οἰκονομικὰ ἀπὸ μᾶς.

Γιὰ συλλογισθῆτε, ἀλήθεια, τί μᾶς στοιχίζει αὐτὴ ἡ ἐνδυμασία ποὺ συνηθίσαμε! Τί ἔξοδα, τί φροντίδες, τί ἐνοχλήσεις, τί φασαρίες, τί χασομέρια!.. Πόσες φορὲς ντύνεται κανεὶς στὴν ἐντέλεια,—καὶ θέλει μισὴ ὥρα γιὰ νὰ ντυθῇ,—κι' ἔπειτα γδύνεται γιὰ νὰ ξαναντυθῇ ἀπ' τὴν ἀρχή, γιατὶ ξέχασε νὰ φορέσῃ ἀπὸ μέσα κάτι ποὺ τὸ νομίζει ἀπαραίτητο! Ἡ πόσες φορὲς νευριάζει μπροστὰ στὸν καθρέφτη, γιὰ νὰ κουμπώσῃ ἕνα ἀνυπότακτο φωκόλ ἢ νὰ δέσῃ μιὰ γραβάτα ποὺ δὲν γυρίζει μέσα σ' αὐτὸ τὸ φωκόλ! Κι' οἱ τιράντες ποὺ κόβουνται; κι' οἱ καλισοδέτες ποὺ σπάνουν; καὶ τὰ γάντια ποὺ ξηλώνουνται; καὶ τὸ μαντήλι ποὺ δὲν τὸ θυμᾶται κανεὶς παρὰ τὴν τελευταία στιγμή; Μὰ εἶναι ζωή αὐτή; Χωρὶς ὑπερβολές, ἕνας ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, περνᾶ τὴ μισή του μέρα, ἄρα τὴ μισή του ζωή, ντυνόμενος καὶ γδυνόμενος.

Θέλετε καὶ τελικὸ συμπέρασμα;... Αὐτὸ πιὰ τἀρίνω σὲ σᾶς.

Σᾶς ἀσπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

ΝΕΑ ΘΡΥΨΑΛΑ

Ὅταν εἶναι κανεὶς μελαγχολικὸς χωρὶς ὡρισμένο λόγο, δὲν πρέπει νὰ ρωτᾷ τὸν ἑαυτό του τί ἔχει, ἀλλὰ τί δὲν ἔχει.

* * *

Ὅσοι ἀποστρέφονται τὲς θεωρίες καὶ ἀγαποῦν τὰ πρακτικὰ συμπεράσματα, μοιάζουν μ' αὐτοὺς ποὺ πίνουν τὸ καταπάτι τοῦ καφφέ.

* * *

Καλύτερα βέβκια εἶναι νὰ λογαριάζεσαι ὡς πρόγονος τῶν ἀπογόνων σου παρὰ ὡς ἀπόγονος τῶν προγόνων σου. Ἂν εἶναι ὅμως καὶ τὰ δύο, δὲν βλάπτει.

* * *

Τὶς περισσότερες φορὲς τρέχει κανεὶς ὄχι γιὰ νὰ προχωρήσῃ, ἀλλὰ γιὰ νὰ μὴ μείνῃ πίσω ἀπ' ἄλλους. Αὐτὸ εἶναι τὸ τελευταῖο σημεῖο τῆς φιλοδοξίας.

* * *

Ζωὴ χωρὶς περιπέτειες, χωρὶς κινδύνους, ἔχει τὴν ἀνιαρότητα ταξειδιοῦ μὲ τὸ κουπί.

Δ. Γρ. Κ.

Ο ΒΡΑΧΟΣ ΤΩΝ ΓΛΑΡΩΝ

[Μυθιστόρημα τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ JULES SANDEAU*].*

ΚΔ' (Συνέχεια)

—Λοιπόν;...

—Ναι, θὰ τὸ θεωροῦσα τιμή μου ἂν μποροῦσα νὰκολουθήσω τὰ ἴχνη τοῦ πατέρα μου. Μετὰ χαρᾶς θὰ γινόμουν ἔμπορος. Ἀλλά...

—Ἀλλά; Μίλησ' ἐλεύθερα

—Νομίζω πὼς μὲ τροβᾷ περισσότερο κάτι ἄλλο.

—Τί ἄλλο;

—Ἀργότερα, θὰ σᾶς τὸ πῶ. Δὲν εἶναι καιρὸς ἀκόμη...

—Γιατί τόχα; Ἐξαίρετα μπορεῖς νὰ μᾶς πῇς κι' ἀπὸ τώρα ποιὰ εἶναι ἡ κλίση σου. Ξέρεις πόσο σἀγαποῦμε κι' ἡ μητέρα σου κι' ἐγώ..

Ὁ Στέφανος τότε κοίταξε τὸν πατέρα του, κοίταξε τὴ μητέρα του, σκέπασε ἄξαφνα τὸ πρόσωπο του μὲ τὰ δυό του χέρια κι' ἄρχισε νὰ κλαιῃ.

Ἡ κυρία Εἰρήνη ἔχασε ἀμέσως τὴν ὄψη της. Ἔγεινε χλωμὴ σὰν πεθαμενη. Γιατ' ἡ μητέρα κατάλαβε...

—Ἄχ, δυστυχισμένο παιδί· ἐφώναξε. Θέλεις νὰ γίνῃς ναυτικός;

—Ναυτικός; ἔκαμε ὁ πατέρας ἐκπληκτος.

—Ναί, ναί! εἶπε ἡ μητέρα. Θέλει νὰ μᾶς ἀφήσῃ καὶ νὰ φυγῇ! Φανέσου, Γεώργο μου!

—Θέλεις νὰ μᾶς ἀφήσῃς καὶ νὰ φύγῃς, Στέφανε; Σπενοχωρέσαι λοιπὸν μαζί μας; Μάκ ἐρεθῆκες; Ἡ ἀγάπη μας σοῦ φαίνεται λίγη; Ἔχουμε κι' ἄλλον στὸν κόσμο ἀπὸ σένα; Δὲν εἶσαι ἡ παρηγοριά μας; Καὶ τώρα θέλεις νὰ μᾶ, ἀφήσῃς μόνους, νἄχουμε κακὰ γεράτειά;

Κι' οἱ τρεῖς ἔκλαιγαν τώρα. Καὶ γιὰ πολλὴν ὥρα ἀκουγόνταν οἱ λογμοί τους.

Τέλος ὁ Στέφανος σηκώθηκε. Ἔτρεξε στοὺς γονεῖς του, τοὺς ἀγκάλιασε καὶ τοὺς δυὸ κι' ἐφώναξε:

—Μὴν κλαῖς, μητέρα μου! μὴν κλαῖς, πατέρα μου! Ἔννοια σας καὶ δὲν φεύγω. Αὐτὴ τὴν ὥρα αἰσθάνομαι πὼς ἡ μόνη μου κλίση, ἡ μόνη μου ἐπιθυμία εἶναι νὰ μείνω μαζί σας.

Ἠσύχασαν ἔτσι οἱ γονεῖς κι' ἐνόμισαν πὼς τὸ ζήτημα λύθηκε. Τόχαν πιὰ γιὰ βέβαιο; ὁ Στέφανος θὰ γινόταν ἔμπορος καὶ θὰ ἔμενε πάντα κοντά τους.

* * *

Οἱ διακοπὲς τελείωσαν κι' ὁ Στέφανος πῆγε πάλι στὸ Λύκειο.

Τὶς γιορτὲς ποὺ εἶχε ἔξοδο τὶς περνοῦσε στὸ σπίτι. Ὅσο μποροῦσε, φανόταν φαιδρός, γελαστός, εὐχαριστημένος: Ἀλλὰ οὔτε τὴ χλωμάδα του μποροῦσε νὰ κρύψῃ, οὔτε τὴν ἀδυναμία του. Κάτι εἶχε τὸ παιδί. Κι' τὸ ξέρουμε πιὰ τὸ σαράκι ποὺ τὸν ἔκρωγε...

Ἕνα βράδυ, ὁ διευθυντὴς τοῦ Λυκείου παρουσιάστηκε στὸ σπίτι τῶν γονέων τοῦ Στέφανου. Κι' ἀφοῦ μίλησε μαζί τους λίγην ὥρα γιὰ διάφορα πράγματα, ἔπειτα τοὺς εἶπε:

«Μὴν κλαῖς, μητέρα μου! μὴν κλαῖς, πατέρα μου!» (Σελ. 293, στ. 8'.)

—Ἀγαπητοί μου φίλοι, ἦλθα κατὰ καθῆκον ἐπίτηδες, νὰ σᾶς μιλήσω γιὰ πολύσπουδαία ὑπόθεση. Πρόκειται γιὰ τὸ Στέφανό σας. Ἐμεῖς στὸ Λύκειο ἔχουμε μεγάλη ἀνησυχία. Τὸ παιδὶ εἶναι πολὺ μελαγχολικό, ἡ ὑγεία του μᾶς φοβίζει καὶ στὰ μαθήματά του δὲν προοδεύει ὅπως ἄλλοτε. Τὴν αἰτία τὴν ξέρετε πολὺ καλά, ὅπως κι' ἐγὼ τὴν ξέρω. Ὁ Στέφανος μοῦ ἐμπιστεύτηκε τὸ μυστικό του καὶ τὴν ὁμιλία ποὺ κάμαμε μιὰ μέρα, τὶς διακοπές... Λοιπὸν πρέπει νὰ πάρετε μιὰν ἀπόφαση. Ἐγὼ τόσα χρόνια ζῶ μὲ παιδιὰ καὶ ξέρω ἐκ πείρας πόσο δύσκολο εἶναι νὰ ἐμποδίσῃ κανεὶς τὴν κλίση ἑνὸς παιδιοῦ. Ὅταν μάλιστα ἔχουν κλίση στὴ θάλασσα, εἶναι τῶν ἀδυνάτων νὰ τοὺς γορίσῃ κανεὶς τὸ κεφάλι! Νομίζεις πὼς ἡ θάλασσα τὰ μαγεύει, τὰ μαγνητίζει, τὰ τραβᾷ μὲ μιὰ δύναμη μεγάλη, ἀκατανίκητη. Τῶν ἀδυνάτων, σᾶς λέω. Ξέρω τώρα πὼς ὁ Στέφανος, γιὰ νὰ μὴ σᾶς πικράνῃ, σᾶς ὑποσχέθηκε πὼς θὰ κάμῃ κατὰ τὴν ἐπιθυμία σας. Ἡ θυσία ὅμως ποὺ κάνει γι' ἀγάπη σας, τοῦ κοστίζει, τὸν θανατώνει...

—Ἄχ, τὸ παιδί μου! ἔκαμε ἡ κυρία Εἰρήνη, ποὺ θυμήθηκε τὴ στιγμὴ ἐκείνη τὸν Βράχο τῶν Γλάρων.

Ἀλλὰ ὁ ἄντρας της τῆς ἔγνεψε νὰ σωπάσῃ κι' ὁ Λυκειάρχης ἐξακολούθησε:

(Ἕπεται τὸ τέλος)

Μετάφρασις Π. Ι. Φ. καὶ Γρ. Σ.

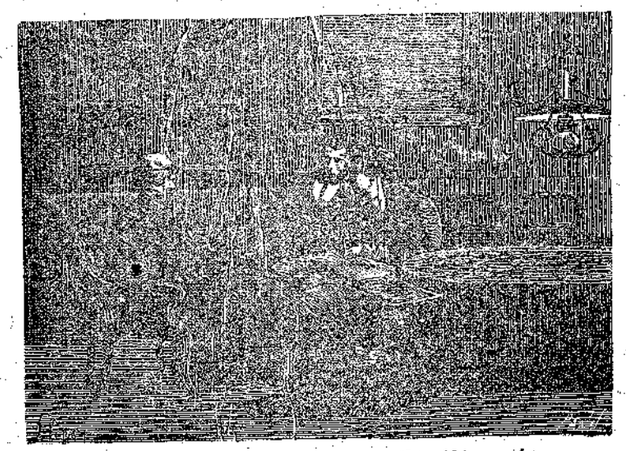

«Πρέπει νὰ πάρετε μιὰν ἀπόφαση...» (Σελ. 293, στ. 7'.)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤ.

ΕΚΕΓΕΙΑ

Σὰν φεύγει κανεὶς ἀπ' τὴν πατρίδα του καὶ πάει νὰ ζήση γιὰ πάντα στὰ ξενα, αἰσθάνεται σχεδὸν ὅλες τὶς φορὲς μιὰ λύπη ποὺ ἀφίνει τὸν τόπο του, τοὺς φίλους του, τὴ ρωμιοσύνη ὁλόκληρη τέλος πάντων, μαζὶ ὅμως καὶ μιὰ χαρὰ ποὺ θὰ δεῖ ἄλλα μέρη πιὸ πολιτισμένα, πιὸ ξακουσμένα καὶ καμμιὰ φορὰ πιὸ ὄμορφα.

Τὸ ἴδιο συνέβηκε καὶ γιὰ μένα ὅταν ἔφευγα ἀπ' τὴν Ἀθήνα στὰ 1920, νὰ πάω νὰ μείνω γιὰ πάντα στὴ Γερμανία.

Τὴν Ἀθήνα τὴν ἀφήσαμε μιὰ μέρα τοῦ Ὀκτώβρη. Ἀπὸ τὸ σπίτι μας πήραμε ἓν αὐτοκίνητο καὶ πήγαμε στὸν Πειραιὰ, ὅπου θὰ παίρναμε τὸ πλοῖο γιὰ τὴν Βενετία.

Γιὰ τελευταία ἴσως φορὰ βλέπαμε τὴν Ἀθήνα μὲ τὰ κέντρα της, τὸ παλάτι, τὸν βασιλικὸ κῆπο, τὰ μεγάλα ξενοδοχεῖα καὶ τὰ διάφορα κτίρια γέρω στὴν πλατεῖα τοῦ Συντάγματος. Σὰν μπήκαμε στὴν λεωφόρο Συγγροῦ καὶ φάνηκε ἀντίκρυ μας ἡ θάλασσα, γύρισα ἄθελα τὸ κεφάλι κ' ἀνάμεσα ἀπὸ δυὸ στύλους τοῦ Ὀλυμπίου Διός, κοίταξα γιὰ τελευταία φορὰ τὴν Ἀθήνα. Ἄραγε σὲ πόσα χρόνια θὰ τὴν ξαναβλέπω πάλι;

Κάτω στὸν Πειραιὰ εἶχαν μαζευθῆ ὅλοι οἱ συγγενεῖς μας γιὰ νὰ μᾶς ποῦν τὸ «ἔχε γειά» καὶ νὰ μᾶς εὐχηθοῦν καλὸ ταξείδι.

Γρήγορα-γρήγορα τοὺς ὁποχαιρετίσαμεν καὶ πηδήσαμε στὴ βάρκα. Μὲ λίγες δυνατὲς κουπιὲς πλησιάσαμε τὸ πλοῖο. Σὲ δυὸ λεπτὰ εἴμαστε κι' ὅλα στὴ πρύμνη καὶ, ὅταν ἕνα σφύριγμα ποὺ μᾶς ξεκούφανε, ξαπλώθηκε σ' ὅλο τὸ λιμάνι, οἱ δικοί μας ἄρχισαν τὰ χαιρετίσματα μὲ τὰ μαντήλια. Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ἀπαντούσαμε καὶ μεῖς. Μὰ ποιὸς ξέρει ἂν τὰ δικά μας χαιρετίσματα δὲν ἤταν πιὸ πολὺ γιὰ τὴν ὡραία Ἀττικὴ ποὺ δὲν θὰ ξαναβλέπαμε πιά!

Σὰν βγήκαμε πίλι στ' ἀνοιχτὸ, φάνηκε, πίσω ἀπ' τὸν Πειραιὰ ἡ Ἀθήνα μας ἁπλωμένη ἀνάμεσα ἀτοὺς δυὸ λόφους, τὴν Ἀκρόπολη καὶ τὸ Λυκαβηττό. Μὰ ὅσο ἀπομακρυνόμαστε τόσο καὶ μίκραινε ἡ πόλη τῆς Παλλάδος, ὡς ποὺ στὸ τέλος χάθηκε καὶ τὸ μικρὸ λευκὸ σημάδι ποὺ εἶχε σχηματισθῆ στὸ βάθος τοῦ ὁρίζοντος.

(Δρέσδη) *Δεινήνηνον*

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ κυρία, στὴν καινούργια ὑπηρέτρια: — Γιατὶ λοιπὸν σ' ἐδιωξαν τὰ παλιά σου ἀφεντικά;

Ἡ ὑπηρέτρια:— Γιατὶ δὲν ἔπλενα τὰ παιδιά.

Τὰ παιδιὰ ἐν χορῷ: — Πάρ' τη, μαμμά, πάρ' τη! Εἶναι καλή.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸν Δοξαστὴ Τσολιᾶ.

* *

Στὸ σχολεῖο.

Ὁ καθηγητὴς :— Τὶ λέγεται, Τάκη, *μηχονορφία*;

Ὁ μαθητὴς:— Ράψιμο μὲ μηχανή. (Γεγονός.)

Ἐστάλη ἀπὸ Α. Φυλῆ.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ
ΤΟΥ 200ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΛΥΣΕΩΝ

Προταθέντος τὴν 5 Μαρτίου 1922 πρὸς ἐπίλυσιν τῶν λύσεων τῶν εἰς τὰ φύλλα τῆς «Διαπλάσεως» Μαρτίου, Ἀπριλίου καὶ Μαΐου 1922 δημοσιευθεισῶν 190 Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

[Οἱ ἑκλουθοῦντες ἑκατὸν ἀνορα τρεῖς ἀριθμοὶ σημαίνουν: ὁ πρῶτος τὸς ἀριθθείσας ὀρεὰ· Λύσεις, ὁ δεύτερος τὰ Βῆσμα Λύσεων, ὁ τρίτος τὰ Βῆσμα Ἐκιμωνῆς, συμφώνως μὲ τὸν Ὀδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφ. Δ'. § 11.

Οἱ Ἰσότιμοι ὅλων τῶν τάξεων ἔχουν τὸ δικαίωμα, οἱ μὲν τοῦ Α' Βραβείου νὰ δημοσιεύσουν τὴν εἰκόνα των ἐπὶ πληρωμῇ δρ. 35 δ' ἔξοδα τοῦ κλισσὲ νὰ γράψουν (ἐντὸ, τ μήνου τὸ πολὺ ἀπὸ σήμερον, δηλαδὴ μέχρι τῆς 25 Νοεμβρίου 1923, διότι καὶ ὅπιν σαραγραφεται τὸ δικαίωμα τοῦτο) ἕνα οἰονδήποτε θέλουν τόμον «Διαπλάσεως» τῶν ἐτῶν 1894-1922 (Β' Περίοδος) μὲ ἔκπτωσιν τριῶν «3 δ. ἀρχμῶν. Οἱ τοῦ Β' Βραβείου νὰ γράφουν ὅμοιον Τόμον μὲ ἔκπτωσιν δύο «2) δρ. καὶ οἱ τοῦ Γ' μὲ ἔκπτωσιν μιᾶς (1) δρ. (ἴδε καὶ Ὀδηγὸν Συνδρομητοῦ. τοῦ 1922, Κεφ. Δ' § 10, Σημειώσεις).]

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (*16 ἐτῶν καὶ ἄνω*).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Εὐρώτας*, 154, 16, 7.

Ἰσότ. μ.τ.: Ἀγοροκόριτσο, 167, 17, 7.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Καϊρινὸς Δοτήρ*, 141, 15, 7. *Δακρυσπάτιστος Ζωή*, 136, 14, 7

Ἰσότιμοι: Ἀνθισμένη Μυγδαλιά, 148, 16, 7. Δοξασμένο Κρητικόπουλο, 138, 14, 6 Ἀλατσατιανὴ Καμέλια, 133. 14, 7.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ρωναῖος* 114, 12, 6 *Νανουρίστρα* 120, 12, 7. *Ἑλληνικὸν Αἴσθημα*, 126, 13, 7.

Ἰσότιμοι: Αὔρα, 126, 13, 7. Παπαρούνα τοῦ Ἀγροῦ, 130, 13, 7. Ἀφρόκρινο, 122, 13, 7. Πειραϊκὴ Αὔρα. 131, 14, 7.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Ἥλιος, 108, 11, 7. Κερανοβόλον Βλέμμα, 106, 11, 6. Κλέφτικο Βολι, 84, 9, 4. Ἄτυχος, 112, 12, 6.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Διδυμαία, 55, 6, 4. Ἀροκάριο, 45, 5, 6. Προαιώνιος Πόθος, 50, 5, 2.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (*12 ἔως 15 ἐτῶν*)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Σπινιόλα*. 143, 15, 7.

Ἰσότιμοι: Κυβούρ, 152, 15, 7. Σανσελλώρ, 148, 15, 6. Ἰανός. 146, 15, 7 Πύργος τοῦ Λέοντος, 149, 15, 7. Νωπὴ Δάφνη, 136, 14, 7. Μαγευτικὸς Βόσπορος, 155, 16, 7. Πατρὶς τοῦ Διονύσου, 136, 14, 7. Νέδων, 144, 15, 7. Δὸν Σατανᾶς, 142, 15, 7. Ἰωνική Αὔρα, 153, 16, 7. Γριφοφαντάστης, 154, 16, 7. Ὑπεραστιστὴς τῶν Ψαρρῶν, 144, 15, 7.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Μικρὴ Ζακυνθινούλα*, 125, 13, 6. *Χλόη*. 127, 13, 5.

Ἰσότιμοι: Πληγωμένος Λέων, 128, 13,7 Πανταχοῦ Παρών, 122, 13,7. Κικιή, 116, 12, 6. Φράουλα, 110. 11,5. Γιακᾶς. 114, 12,7. Φρίξος, 117, 12,5. Ἀσπασία Χ. Φανδρίδου, 117, 12,7.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἀστεροδύς*. 105, 11, 5. *Βασιλεὺς Ἀθάμας*, 99, 10, 5. *Φέρελπις*, 95,10, 7.

Ἰσότιμοι: Ἐλεύθερος Θρᾶξ. 102, 11, 7. Πυροβολητάκι, 106, 11, 7. Ἀδιάκριτος, 96, 10, 5. Ἄσπρη Γάτα, 108, 11, 5. Κόμης Μοντεχρῆστος, 100, 10, 6. Γενναῖος Πολεμιστής, 107, 11, 7.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Δικέφαλος Ἀετός, 74, 8, 5. Χρυσομαλλοῦσα τῶν Σφακιῶν, 89, 9, 6. Ἀσχημόπαιδο 70, 7, 6. Θέλμα, 89, 9, 7. Καμίνι, 66, 7, 4. Ἄλκης. 92, 10, 5. Ναΐας, 82, 9, 4. Ἀρχιτεκτόνης. 87, 9, 6. Τσουκνίδα, 74, 8, 5. Λαρισαῖκὸ Ἀγκαθάκι, 67, 7, 7, Δροσούλα τῆς Αὐγῆς, 77, 8, 4.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Πλεκτὴ Πορφύρα, 51. 6, 3. Γ.Ν. Ἀστρᾶς, 1, 1, 1. Ἰδεῶδες Μακεδόνων, 36, 4, 3. Γαλῆ τῶν Ἀγκύρας, 24, 3, 3 Παλίρροια, 45, 5, 4 Κνώσσιος, 38, 4, 2 Ἑρμῆς, 59, 6, 6. Ἠπειρωτικὸς Ἀγών, 5, 1, 1. Τελευταῖος Παλαιολόγος, 57, 4, 6. Στέρος Ροδάνθης, 50, 6, 3. Ἀργοναύτης, 49, 5, 3. Κοιμογυρισμένη, 10, 1, 1. Γλυκειὰ Νεράϊδα, 12, 2, 1. Νίτσα Π. Οἰκονομίδου 27, 3, 3. Φανταστικὸς Καβαλλάρης, 21, 3, 2. Μπουμπουλίνα, 20, 2, 1. Σμυρνιωτάκι, 53, 6, 3. Πανελλήνιον Ὄνειρον, 39, 4, 2. Κουνέλης, 21. 3, 1. Ν. Τρουπῆς, 1, 1, 1. Ψυχὴ τοῦ Παλαιολόγου, 18, 2, 2. Λάβαρον τοῦ 21, 2, 1.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (*12 ἐτῶν καὶ κάτω*)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἀγᾶ*: *Ἀξιώτης*, 99, 10. 6.

Ἰσότιμοι: Μαγευτικὸν Φῶς, 135, 14, 7. Βιολέττα, 112, 12, 5.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Πιπιρίγκας*, 97, 10, 6. *Φυλακισμένος Δημοκράτης*, 86, 9, 5.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Κουνουπέξυγκο*, 58, 6, 3.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Φθινοπωρινὸ Ἠλιοβασίλεμα, 50, 5, 3

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ἥρως τῆς Γραβιᾶς, 2, 1, 1. Πίπης ὁ Κερκυραῖος, 22, 3, 3. Γ. Α. Πομόνης, 14, 2, 2. Εὐγενὴς Ἱππότης, 31, 4, 2. Πεταχτὸ Ναυτάκι, 5, 1, 1.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΝΑΛΗΨΙΣ ΤΗΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ

Ἀθῆναι, 88 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 22 Αὐγούστου 1923

ΣΤΟ ἐρχόμενο φύλλο, καθὼς βλέπετε, τελειώνει ὁ «Βράχος τῶν Γλάρων». Τὶ ὄλορφο μυθιστόρημα! Καὶ τί δύσκολο νὰ βρεθῆ ἕνα καλύτερο γιὰ νὰ τὸ ἀντικαταστήσῃ! — Καὶ ὅμως, θὰ βρεθῆ. Καὶ ξέρετε ποιὸ εἶναι; Ἡ «Μικρὴ Βασίλισσα» ποὺ τώρα, στὸ τέλος, γίνεται πιὸ ὄλορφη κ' ἀπὸ τὸν «Βράχο τῶν Γλάρων». Θὰ τὸ ἴδῆτε. Ὅσο γιὰ δεύτερο μυθιστόρημα, ἐπειδὴ δὲν μᾶς; μένει παρὰ μιὰ τριμηνία,—15 μόνο φύλλα,—θὰ βάλω τώρα ἕνα μικρό, γιὰ νὰ τελειώσῃ μαζὶ μὲ τὴ «Μικρὴ Βασίλισσα». Κι' ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου πιά, μὲ τὸν καινούριο τόμο, θἀρχίσω ἕνὸ μεγάλα. Ἔτσι δὲν εἶναι καλά;

Μέσα 'ς αὐτὸ τὸ φυλλάδιο θὰ βρῆτε μιὰ ἀγγελία γιὰ τὴν ἔκδοση τῶν νέων βιβλίων τοῦ κ. Ξενοπούλου. Σᾶς ξαναλέω πὼς ὁ «Κόσμος κι' ὁ Κοσμᾶς» εἶναι μόνο γιὰ μεγάλους. Ἀλλὰ τὰ «Στάχια κι' οἱ Παπαρούνες» εἶναι γιὰ ὅλους, καθὼς βλέπετε κι' ἀπὸ τὰ Περιεχόμενα τοῦ Α' Τόμου, ποὺ ἀναφέρονται στὴν ἀγγελία λεπτομερῶς.

Μαργαρίτη Ι. Κ., νέε μοῦ φίλε, σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα γράφες. Δὲν ἀμφιβάλλω πὼς καὶ τοῦ χρόνου θἀρεστεύσῃς, τώρα μάλιστα ποὺ εἶ σὲ αὐ καὶ Διαπλασόπουλο. Ἀλλὰ γιατὶ νομίζεις πὼς εἶναι μικρὸς γιὰ νὰ πάρῃς ψευδώνυμο; Ἔχουν καὶ λαβαίνουν μέρος στὴν κίνηση καὶ παιδιὰ μικρότερ' ἀπὸ σένα.

Κόμησσα Γρατσιέλλα, λυοῦ χαρτο σοῦ ὀστειλα. Ὁ κ. Φαίδων ἔλαβε τὸ γράμμα σου κι' εὐχαριστήθηκε πολὺ ποὺ ὡσμε σατε τὸ Σύλλογό σας πρὸς τιμή του «Κόκκινος Βράχος». Ὡραία κι' ἡ σφραγίδα τοῦ Συλλόγου, κόκκινη, μὲ τὴ μικρογραφία τοῦ Κόκκινου Βράχου ἀπὸ τὸ βιβλίο.

Τί νὰ σοῦ πῶ, *Ἰδεολόγε*! Εἶναι κακὸ νὰ μετανοῇ κανεὶς τόσο γρήγορα καὶ νὰ χάνῃ τὸν ἐνθουσιασμό του γιὰ ὅ,τι τοῦ ἄρεσε κι' ἔγραψε πρὸ μιᾶς στιγμῆς. Ἀλλὰ ὅσο γι' αὐτὸ τὸ Γράφο, καλύτερα νὰ μετανοῦτες πρὶν τὸν γράψῃς γιὰ νὰ μοῦ τὸν στείλῃς. Χαμένος κόπος. Πρῶτο γιατὶ αὐτὸ τὸ ρητὸ ἐδημοσιεύθη χιλιάκις γριφοποιημένο καθ' ὅλους τοὺς τρόπους· καὶ δεύτερο γιατὶ τώρα δὲν δέχομαι Ἀσκήσεις πρὸς δημοσίευση. Δὲν ἐδιάβασες τὸν Ὀθηνό;

Ποιὸς σοῦ εἶπε, *Ἀνδριόπη Συριανέ*, ὅτι τὰ μαθήματα τῆς Γ' τοῦ Γυμνασίου εἶναι τόσο δύσκολα; Καθόλου! Θὰ ἤταν γιὰ ἕναν ποὺ θὰ πήγαινε 'ς αὐτὴ τὴν τάξη ἀπὸ τὸ Σχολαρχεῖο. Ἀλλὰ γιὰ ἕνα ποὺ πηγαίνει ἀπὸ τὴ Β, κι' ἔπειμε ἢ μάλιστα, δὲν εἶναι πιὸ δύσκολα ἀπὸ τῆς Β'. Μεθαύριο θὰ τὸ ἰδῆς. Ναί· γρήγορα περνοῦν οἱ ἑκατὸν ἡμέρες τῶν διακοπῶν καὶ τῆ Ἄνδρου Μὰ τόσο γρήγορα περνοῦς κι' οἱ ἡμέρες τῆς Σύρας καὶ τοῦ σχολείου. Καὶ ξέρεις γιατί; Γιατὶ κι' αὐτὲς κατὰ ἑκατὸν εἶναι!

Αὐτό, *Μιμόζα*, τὸ παθαίνουν πολλοὶ καὶ πολλές: Μοῦ γράφουν τὸ πρῶτο γράμμα, τὸ ξαναδιαβάζουν, βλέπουν τὸ ἀρέσει, τὸ σχίζουν. Καὶ τὸ ἄλλο... καὶ τὸ ἄλλο... Ἔτσι περνᾶ κι' ἕνας χρόνος, καὶ δυό, χωρὶς νὰ γνωριστοῦμε! Ἐπειτέλους τὸ ἀποφασίζουν,—νά, ὅπως τώρα ἐσύ,—μοῦ γράφουν ἕνα μοῦ τὸ στείλουν ὅ,τι κι' ἂν εἶναι κι' ἡ ἀρχὴ γίνεται. Κάπως ἀργὰ βέβαια, ἀλλὰ κάλλιο ἀργὰ παρὰ ποτέ. Χαίρω πάρα πολὺ γιὰ τὴ γνωριμία. Πόσο θὰ μάγαρ ἄς, ἀφοῦ ἀλφαβητάρι σου ἤταν τὰ παραμύθια τῆς Κυρὰ-Μόρθας ἀπὸ καλιοὺς τόμους τῆς καλῆς σου μαμᾶς! Γράφε μου.

Μοῦ *ἄρεσε* ὁ γράμμα σου, *Δοξασμένη Φουστανέλλα*, καὶ μάπολῃμίωσε ποὺ δὲν μοῦ ἔγραψες τὴν περασμένη ἑβδομάδα. Ἔννοια σου καὶ τὴν ἀγάπη σου τὴν ξέρω. Ἀλλὰ ποιοὶ ἐξ πὼς περιμένουν, τώρα ποὺ δημοσιεύσω κομμάτια ἀπὸ τὰ σταλέντα πρὸ τῆς δηλώσεως; Ἴσα-ἴσα αὐτοὶ οἱ καθμένοι περιμένουν τόσον καιρό...

Φαντάζομαι, *Ἀτλαντίς*, τί ὡραῖα ποὺ περνᾶς ἐκεῖ στὴ θάλασσα, στὴν τέντα, μὲ τὴν παρέα! Κὶ τὸ φέρεμα ποὺ μοῦ περιγράφεις, τί χαριτωμένο! Ὀδὲ ἔχνος γαστρικοῦ πυρετοῦ δὲν θὰ σοῦ ἔμεινε μὲ τέτοια ζωὴ ποὺ κάνεις τώρα. Καὶ γαρῆ-γαρῆ, γεμάτη ὄρεξη, ἀνανεοῦμενα ἰσχύεσυν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1923. Ὅσα συνοδεύοντα: ἄκο Α, ἀνήκουν εἰς ἀγόριά καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, εἰς κορίτσια].

Νέα Ψευδώνυμα: *Πουπέ, κ. (ΕΔ) Ταρταρᾶος, ἀ. (!!!). Ἀρνάκι, ἀ. (;;;). Μαρκήσιος Μόζαρ, ἀ. (τὴν τόπ!), Κουνέλι, ἀ, (Α Ω!). Ἑλληνικὴ Ψυχή, ἀ (εὖγε). Δοὺξ τοῦ Βυθίκιαμ, ἀ (;). Νάρδος Πιστέκης, ἀ. (ΓΤ). Νέαρα, κ. (ΓΤ).*

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων. Καλιναντζαρος, ἀ. Ἀστροφεγγιά, κ. Σεκάρφωτος, ἀ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διὰ 4 ἕως 3 τὸ πολὺ προτάσεις δρχ. 1,50 Διὰ τὰς περισσότερον λεπτὰ 30 ἡ λέξις.

Μ. Μ, ἐπιθυμοῦν ἀντιλλάξουν: ὁ Τσαρλατάνος μὲ Μάγισσαν, Καρυάτιδα, Τρελλὸν Ἐφηβον, Τρεῖ. Νεότητα, Δούκ. Γαβριέλλαν, Σκαλαμπρίνο, Τρισανταφυλ. Μπουκετάκι, Μέλισσαν.— ἡ Πουπὲ μὲ Μέμνιδα, Ἄλησμ Ἐμύρνη, Δουκ Γαβριέλλο, Μπεμπαντάκι, Μαϊμουδίτσα, Φρασκουΐτσαν. —ἡ Πανταχοῦ Παρὼν μὲ Πεταχτὴ Νησιωτοπ.. Παπαφούνα τ. Ἀγροῦ, Πειραϊκὴ Αὔρα, Πούλια. — ὁ Δούναβ ς μὲ Λίστ, Κακοκόριτσα, Δευκήν, Ἴρμαν, Κάρμεν, Ζουλοῦ. Ἀγοροκόριτσο, Γκόρμπιο, Καλαμ. Δουλούδι.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Ἀλησμόνηεην Μικρασίαν (τοῦ ἔστειλα τὰ νέα βιβλία τοῦ κ. Ξενοπούλου, ὁ ὁποῖος σ' ἐξαριστεῖ πάρα πολὺ γιὰ τὸ πρόγραμμα τῆς «Φωτεινῆς Σάντρης») *Τρομοκράτην* (καλά, ἄλλη φορὰ ἔσι: θὰ κάνω· δὲν πιστεύω ὅμως νὰ σᾶς πάρουν γιὰ «κηδαμιτοὺς». Ἐπειδὴ τὰ ψευδώνυμα τῆς συμμορίας σας μπῆκαν μὲ ἀλλὰ στοιχεῖα!) *Ἀδρατον Πυγμάχον* (εὐχαριστῶ καὶ γιὰ τὸ νέο ξεσκάθωμα· φυσικά, τί ἄλλο μπορεῖ νὰ λέῃ κανεὶς στοὺς ὑποψήφιους συνδρομητὲς ἀπ' αὐτὰ ποὺ λές ἐσύ; δίνε τους κι' ἕνα φύλλο γιὰ δεῖγμα καὶ τελειώνει!) *Ἀντὼν Ἰωνίνον* (ἔλαβα κι' εὐχαριστῶ γιὰ τὴ φιλικὴ φροντίδα!) *Φ. Σ. Ἀσεύρδαν* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· ναί, νὰ πάῃς καὶ φευτώνομο· ἔχω καὶ πολλοὺς ἄλλους στὴν ἡλικία σου!) *Ἀχεσβιολέσταν* (καλά, ἐλπίζω νὰ τὸ θυμηθῆς· γιατί, ἐννοεῖς, δὲν εὐκαιρῶ τώρα νὰ ψάξω νὰ τὸ βρῶ καὶ νὰ τὸ βγάλω.) *Ὀρφέα*, (ὦρ, τέτοια λάθη εὐκόλως ἐνοοῦνται καὶ πολὲ νὰ σημειώνεται ἡ ὀρθὴ λύσις!) *Τάκην Καραβ* (ἔλαβε, εὐχαριστῶ· διὰ τετράδι δὲν ἐπεισέσυσαν.) *Ταπεινὸ Λουλούδι*, (μοῦ ἄρεσε ἀρκετά· μπορεῖς νὰ μοῦ στεῖλῃς καὶ κανένα καλύτερο, ὅταν θὰ δηλώσω·) *Φέρελιν* (ἔστειλα· καὶ γιὰ τὸ ἄριστα σὲ συγχαίρω·) *Κούκλουξ Κλὰν*. (ἐπιστολὴ σου τῆς 23|2 δὲν εἶχε ληφθῆ τώρα μάλιστα·) *Περουζὲ* εὐχαρίστως, ἂν μοῦ τὸ στεῖλουν, θὰ σοῦ τὸ διαβιβάσω·) πρώην *Ἰδεαλιόστητα* (ἔλαβε, εὐχαριστῶ, λυποῦμαι ποὺ δὲν λαμβάνει τώρα μέρος ἀτὴν ἐλίνηση· δὲν θὰ μπορούσες ἄραγε νὰ ξανασχίσῃς;) *Καλαματαινὸ Ἀγόρι* (εἶπα, ὅτι Ἀσκήσεις δὲν δέχομαι τώρα.) *Υἱὸν τοῦ Ταϋγέτου* (10 τετράδια ἔστειλα· μὲ διαφόρους ἐρωτήσεις δὲν ὑπάρχουν Πνευμ. Ἀσκήσεις δὲν δέχομαι· τὸν κ. Φαίδωνα μπορεῖς νὰ ἐρωτήσῃς δι' ἐπιστολῆς σου πρὸς ἐμέ·) *Κατεκὴ Κορφιπέφην* (διεβιβάσθη·) *Φιλόραν* (ὑμῴνοι· πρωτάπειρος ὑπάλληλος ἔκαμε τὸ λάθος·) *Ἰωάνναν Δάρκ*, (τὰς ἔλαβα·) *Π. Πόχυν*. (ἔστειλα καὶ 49—52· τὰ πλεονάζοντα· ἐτίστρεψέ τα·) *Συνοναικὴν Αὔραν* (ἔστειλα· τί νὰ σοῦ ἐγκρίνω; ἀφοῦ Ἀσκήσεις δὲν δέχομαι;) *Παιδὶ τοῦ Μέλλοντος* (ἔλαβε; εὐχαριστῶ, ἔστειλα.) *Τριανταφυλλένιο Μπουκετάκι, Ἀμυδρὰν Λάμψιν, Ἡσίοδον* κλ. κτλ.

Φασολίαν, Σμύρνην, Σόλον Ἀπελέκητον (ἔλαβ., εὐχαριστῶ.)

Σπανιόλαν, Μελικέτην, Δημ Ἐμμ. Μαμ, Ἀντίβαν, Κόρην τῶν Ἄλπεων, Καίτην, Νικ. Παν. Κόντον (ἔστειλα.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *21 Αὐγούστου*, θὰ κατανήτω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 209 Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις δεκτοὶ μέχρι 25 Ὀκτωβρίου.

482. Δεξίγριφος

Τοῦ σώματός μας μέλος
Μὲ σύμφωνο ἂν ἑνώσω
Καὶ μὲ φωνῆεν στὸ τέλος,
Νηὶ θὰ ἀνερώσω,
Ποὺ στὴν Ἑλλάδα κεῖται
Κι' ὅλοι σας θὰ τὸ βρῆτε

Ἐσταλη ἀπὸ τοῦ Μαυροθαλασσίτη

483. Συλλαβόγριφος

Βίλε δυὸ νότες μόνο
Σὲ μέλος τοῦ προσώπου,
Τύραννον κάποιο, ἀρχαῖο,
Νὰ κάνῃς ἄνευ κόπου.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Γιαννιωτάκου

484. Στοιχειόγριφος.

Ἂν στὴ μέση Ἀμαζόνας
Ἕνα γράμμα ὁ λύτης βάλῃ,
Τοῦ δρυμοῦ ὡραῖο ζῶο
Κερασφόρο θὰ προβάλῃ.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἄσπρο Συννεφάκι

485. Μετογραμματισμὸς

Τί μεγάλη προκοπή!
Βγάζω Τὰ καὶ βάζω Πῖ
Κι' ἀπὸ πόλη Ἑλληνικὴ
Κάνω ὄγανο γλυκύ.

Ἐστάλη ἀπὸ Φιλ. Σ. Λοσόρδα

486. Κλιμακατὸν

* * * * Καθέτως δεξιὰ πόλις τῆς
* * Ἰταλίας, ἀριστερὰ μεγάλη παγωμένη χώρα. Ὀριζοντίως ἐκ τῶν ἄνω:
* * κράτος τῆς Ἀσίας, θεὸς
* * τῶν Ἀσσυρίων, ἀκρωτήριον τῆς Ἑλλάδος καὶ
* * * * χρονικὴ διαίρεσις.

Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Ὀκυαέτης

487. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 7 8 = Ἀρχαία πόλις.
2 6 2 8 2 = Πόλις Μ. Ἀσίας
3 2 1 5 = Ποτόν.
4 5 8 = Πτηνόν.
5 3 7 = Ἥρεια.
6 7 8 = Ποταμός.
7 4 3 3 = Χρωστικὴ οὐσία
8 2 5 1 5 = Ἰχθύς

Ἐστ. ἀπὸ τὴ Δοξασμένη Φουστα ἑλλα

488—492. Φωνηεντόγριφος

ΒΛΧΣ-ΤΣΛ-ΡΚΜ-ΠΤ-ΤΡΚ

Μεταξὺ τῶν φωνηέντων, τῶν ὁποίων ἡ τάξις εἰς ἕκαστον σωρὸν εἶναι μεταβλητή, νὰ παρεμβῇ ἓν καὶ τὸ αὐτὸ φωνῆεν, ὁσαδήποτε φοράς, ὥστε νὰ σχηματισθοῦν πέντε λέξεις τῆς κοινῆς γλώσσης.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Πυροβολιτάκι

493. Ἐπιστοιχὶς

Τάρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποστελοῦν ἀρχαῖον λυρικὸν ποιητήν:

1, Ἀρχαῖος θεός· 2, Προδότης· 3, Θεὸς θαλάσσιος· 4, Θεὰ τῆς γῆς· 5, Ἀρχαῖος φιλόσοφος· 6, Κράτος τῆς Εὐρώπης· 7, Λατῖνος ποιητής· 8, Θεὸς τῶν Αἰγυπτίων.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Λουδοβίκου

494. Μικτὸν

τν-σιω-τ αιια-πρν-εισου-μγον

Ἐστ. ἀπὸ τοῦ Γιγαντομάχου Ἕλληνος

495. Γρῖφος

βι βου
βι βι βου βου
βι κρ' βι τε βου ρον βου
βι βι βου βου
βι βου

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Περασμένου

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς.

496. Calembour.

Qui est le dieu des Mois

Ἐστ. ἀπὸ τοῦ Ἑπτανησ. Ριζοσπάστου

497. Chemin de Fer.

J...S...E...N...S

Χώρα τῆς Ἀσίας. Ποταμὸς τῆς Γαλλίας. Μέταλλον. Πόλις τῆς Γαλλίας.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Κυρίου Ταβ

Τέλος τοῦ 209 Διαγωνισμοῦ

[Ἀπὸ τὸ προσεχὲς ἀρχίζει νέος]

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πν. Ἀσκήσεων τοῦ φύλ. 17.

210 Ροδάκινα (ρόδω, Κίνα.)— 211, Σινάπη-σινάπι. — 212. Ἀλῆμνος-Ὕμνος. 213. Τὸ Αἴνιγμα. 214. ΑΝΤΑΙΟΣ 215--216. ΑΘΗΝΑΙΣ 1.Ἡλιόα ΟΡΑΤΙΟΣ μα.2 Τὴν ΑΝΝΙΒΑΣ Σκόπε- ΑΖΟΦΙΚΗ λον.-217. ΑΙΤΔΑΙΑ ΜΑΔΡΙ- ΦΟΙΝΙΚΗΤΗ ('Αδάμ, Δράμα, ῥῆμα, Ἴδη, τιμή, ἥμαρ.)

218. ΤΟΜ [αἱ λέξεις τῆς 'Α- ΟΡΑ κροστιχίδος: *Τόμο-* ΕΛΛ *εις, Ὀσάτος, Ἑλ-* ΤΟΝ *λάς, Τόνος Ὀνα-* ΟΝΑ *ρνες*. Ἡ ἐπιγραφή: *Τὰ μέλλον. ἀόρατον* Ἀναγινώσκεται κατὰ στίχους. Λαμβανομένων κατὰ σειὰν 1ου, 3ου, 5ου, 2ου, 4ου.) -219 Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου —220. *Πολ'ἀριθμοι εἶναι οἱ ψιθλοι.* (Πολλοὶ ἀριθμοί, οἱ νέοι, ψιλή) —221. SICILE (Sahara, Italie, Canard, Ionie, Lenp, Etna.)--222. Pierre qui roule n'amasse pas mousse.

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον μας, ἀποστέλλοντες καὶ δραχ. 2 διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.

θάρρῃς στὰς Ἀθήνας γιὰ τ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(ΚΓ — 1387)

Κ'Κεραυνέ, Βραβεῖον στείλατε, παρακαλῶ; μέσω Διαπλάσεως.— Εὐχαριστοῦσα : *Περουζὲ*

(ΚΓ — 1388)

Α*Μομαλίγκα*. μὲ 'γειὰ τάνδριμά. *Νικόλαος Κ. Μηλίδης*

(ΚΓ — 1389)

Ν*ίκα*. *Δόξα Ματωμένη*, νὰ προσέξετε, πολύ, διότι ἦλθε ὁ περίφημος. *Ταραντίνος*

(ΚΓ — 1390)

Δ*όξα Ματωμένη*, δυψᾶς ἀκόμη ; *Νικόλαος Μηλίδης*

(ΚΓ — 1391)

Μὲ σπαραγμὸ ψυχῆς παραιτοῦμαι τῆς «Συμμορίας Καραβαλιῶν», γιὰ λόγους γνωστοὺς!"; ΚΑΛΛΙΚΑΝΤΖΑΡΟΣ

(ΚΓ — 1392)

Α*ποτελέσματα* (ΚΓ—610). Βραβεῦω *Φάσμα* (στεῖλε Δ[σιν.) *Καπετὰν Καραμπέρη*, βραβεῖο στέλλω. *Νῖκος Μπαϊάκος*

(ΚΓ — 1393)

Μπαίνοντας στὸ ροδοφυλλοσπαρμένο σαλόνι τῆς Διαπλάσεως, παρακαλῶ, ὅσοι θέλουν ἂς μοῦ στείλουν ἕνα τετραδιάκι γιὰ νὰ τοὺς θυμᾶμαι.

Μελαγχολικὸς Σεμηνολάτρης

(ΚΓ — 1394)

ΣΥΝΘΗΜΑ ΟΛΩΝ Ο ΤΕΤΑΡΤΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ «ΤΡΙΑΝΔΡΙΑΣ» (ΚΓ—1264).

(ΚΓ — 1395)

«Τ*ΡΟΜΟΣ*».—Ζητοῦμεν ἀντιπροσώπους. «Κεραυνέ», σέ ὑποστηρίζομεν. «Σωματοφύλακες», *ἀπεκαλύφθητε ὑφ' ὑμῶν* *Σεμαντσουνάριομα* : Σμυρναῖος Μάρτυς: Μανοῦσος, Ἀγριολούλουδο: Μπέης, Ναυτόπουλο: Ἀναγνωστόπουλος, Λεβάντισσα : Καραβούλια, Ἰωνικὸς Οὐρανός: Τσαμόπουλος. Δ[σις : Λεωνίδα Πολέμην, μαθητὴν Γυμνασίου (Τρόμος), Ἄνδρον.

ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΗΣ, ΖΟΥΒ

(ΚΓ — 1396)

Μ*ύστηρ*ῶδη Βαρῶ ε (μπεμπέ), γιατὶ δὲν ἀπαντᾶς; Ποῦναι αἱ πέντε δραχμαί; Εὐγένεια !

Γκόρμπιο

(ΚΓ — 1397)

Σκλαβωμένο Ἑλληνόπουλο, Νηοὶ τῆς Ἀφροδίτης, ἄραγε τόσο γρήγορα ξεχνιοῦνται οἱ φίλοι; *Γκόρμπιο*

(ΚΓ — 1398)

Ο κραταιότερος τῶν Συλλόγων «ΚΥΡΙΑΡΧΟΣ» ζητεῖ μέλη καὶ ἀντιπροσώπους. Δ[σις:(ΚΓ 1269).

(ΚΓ — 1399)

«ΚΥΡΙΑΡΧΟΣ»

Προκηρύσσει διαγωνισμὸν ἀγράφων καλλιτεχνικῶν κάρτποστάλ. Προθεσμία δίμηνος. Βραβεῖα πρωτότυπα. Συμμετοχὴ δραχμή. Δ[σις: (ΚΓ—1269).

(ΚΓ — 1400)

Δ*ήλωσις*: Ἡ Δ[σις τοῦ Συλλόγου «Κωνσταντινούπολις» καὶ διαγωνισμῶν του (ΚΓ—1272, 1307) ἤλλαξε: Ρωμύλον Ξανθόπουλον, ὁδὸς Φράττη, Ἀθήνας

(ΚΓ — 1401)

Υ*περασπίζων τὴν Λίσσ*, κηρύσσω τὸν πόλεμον ἐναντίον τοῦ Κομφουκίου ΞΑΝΘΟΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ

(ΚΓ — 1402)

Σ*τίλ*, πολὺ ὑπερήφανος φαίνεσαι νὰ εἶσαι, ἀμιλῶν κοιουτοτρόπως στὴν *Λίσσ*.

ΞΑΝΘΟΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ

(ΚΓ — 1403)

«Π*ΑΝΖΟΥΡΑΙΣΜΟΣ*». Δεχόμεθα μέλη μαθητὰς Πρωτότου Διδασκαλείου. Προσεχῶς διορισμοὶ πολυπληθῶν ἀντιπροσώπων.

(ΚΓ — 1404)

Ν*ίκαι* «ΠΑΝΖΟΥΡΑΙΣΜΟΥ». «Ὁμοσπονδία Ἱπποτῶν Μεσαίωνος», θερμὰ συλληπητήρια ! Ἀσύλληπτος: Κων. Τριανταφυλλάκος, Ἱππότης Μεσαίωνος : Τρυφ. Τριανταφυλλάκος, Διαβολοκόριτσο: Σοφία Κόντου.

(ΚΓ — 1405)

Ε*πειδὴ* φεύγω γιὰ δύο μῆνες διακόπτω προσωρινῶς τὶς ἀλληλογραφίες μου μὲ τοὺς φίλους μου Θὰ τοὺς γράψω ἅμα γυρίσω. Σὲ ὅσους χρεωστῶ Μ Μ. ἢ ὁ. ρ. θὰ τοὺς στείλω μόλις ἐπιστρέψω.

ΑΜΥΔΡΑ ΛΑΜΨΙΣ

(ΚΓ — 1406)

Μπαίνοντας στὸ πλούσιο σαλονάκι τῆς Διαπλάσεως, χαιρετῶ ὅλους Μπαίνοντας στὸ *σύλλογο* «*Ἑλληνικὴ Ἐπανάσταση*» χαιρετῶ τὰ μέλη καὶ τὸν Ἀρχηγόν. *Μπότσαρης*

(ΚΓ — 1407)

ΑΚΡΑΤΗΤΟ ΓΕΛΙΟ

Ἱ*πόλυτε*: Θέλεις καὶ ρέστο; Ὠχοῦ!! . Σμύρνη, Μαργαρίτα: Σὲ μένα τὰ λέτε; Ἔ!!

(ΚΓ — 1408)

Ρ*ίκα*, Μ.Μ. ἔστειλα. *Σκλάβα*, ἐδέχθην, ἔστειλα, σὲ γνωρίζω *Ρεζεντά*

(ΚΓ — 1409)

Χ*ρυσανθή*, ἔγραψα· περιμένω *Σμύρνη*, εὐχαριστῶ δι' ὡραίαν κάρταν. *Ἀγνούλα*

(ΚΓ — 1410)

Κηρύττω Διαγωνισμὸν Κάρτποστάλ Προθεσμία τρίμηνος. Βραβεῖα τρία Δ[σις: Mr Nicolas C. Milidis Rue Ramsés No 31, Heliopolis Egypte.

Νικόλαος Μηλίδης

(ΚΓ — 1411)

ΣΤΗ ΜΠΑΝΤΑΤΑΔΕΡΦΟΙ

Ξ*αναμπαίνοντας στὸ* Διαπλασοντουνιά, σκοπεύοντας βλάμικο ἐξολόθρεμα. πᾶσα ψευτόνυμοι!.. ἰφτάδερφοι αἱματοχυσίες!! . Πᾶσα ξεροκαμπία Νιγριτινῶν «*Ἀτρόμητοι*» : "Ἀπαξ εἶσθε βέβαιοι βάλτε χάπω νὰ ψιλά!!;... Πᾶσα ὑπόλοιποι, ποῦχουμε παλιοὺς λογαριασμούς, θὰ τοὺς κάμω λιανὰ προσεχῶς!... Ἄνευ παρεξήγησις, στα ζουνάρια μου κάμνω ΧΟΡΟΛΙΔΑΣΚΑΛΕΙΟ: — Μικρὰ Ἠθοποιός: (Λεπάστα), Μικροσκοπικὸς Ἀθλητής: (Στεφανίτσης); Ρήγας Φεραῖος; (Τσουλούφης· Ἀτέρμων Πίντος· (Ἀνδριώτης). Aurevoir!...

Ὁ *Βλάμης* ΚΑΛΛΙΚΑΝΤΖΑΡΟΣ

(ΚΓ — 1412)

Καὶ τοῦ χρόνου!!!, Δούνσβι, Βόλγα δεν μὲ ἀφίνατε στὴν ἡσυχίαν μου;

Δαμαστὴς τοῦ Κύματος

(ΚΓ — 1413)

Σμύρνη = Θρῆνος Μάννας = *Βεϊνόγλου*, (pour recompense mon petit).—*Τηλαυγὴς Φάρος*

(ΚΓ — 1414)

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΣΤΙΣ ΠΑΠΑΡΟΥΝΕΣ, γιὰ τὴ γιορτή σας τὶς πιὸ καρδιοβγαλτὲς εὐχές μου.

ΜΙΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΙΠΠΕΥΣ

(ΚΓ — 1415)

«ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΩΝ ΜΑΥΡΩΝ»

Κηρύττομεν πόλεμον, μ' ὅποιον τὸν γουστάρει

Ὄπ! κι' ἕνας λογάρας!!! Μπέμ!!!

ΚΑΛΙΚΑΝΤΖΑΡΟΣ, ΚΑΡΝΑΒΑΛΟΣ = *«βέλφοὶ Πρωτεβάκη = φίε καὶ μόνος Παντελῆς Παντελάκης "Ὄπ! κι' ἀκόμη ἕνας!!! Ἔπαψε!!*

ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ = *Ἰωὰν Ἰωαννίδης*

Σᾶς ἐγκαταλείψαμεν, ἀγαπητοί, ἕνεκα ὑπερβολικῆς ζέστης, διότι ὑπῆρχε φόβος. ἀναφλεχθέντων ὑμῶν νὰ μᾶς κάψετε τὰς Σέρφας!..

«ΜΕ ΣΤΟΙΧΗΜΑ ΑΓΡΙΝΤΟΙ»

(ΚΓ — 1416)

Βασίλισσα στὶς Παπαρούνες, Ἀγριολούλουδο, Νύμφη τοῦ δάσους, Διαβολάκι τῆς Μαζαρίτας, δεχθῆτε τὶς εὐχές μου.

Παντεχοῦ Πορών

(ΚΓ — 1417)

ΒΙΓΝΟΓΛΟΥ ΚΑΙ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ, ΣΑΣ ΠΕΡΙΦΡΟΝΩ. ΧΟΛΕΡΑ, ΑΡΚΟΥΝ;—ΔΟΥΚΙΣΑ ΓΒΙΕΛΛΑ, ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ «ΚΟΚΚΙΝΟΥ ΒΡΑΧΟΥ»

(ΚΓ — 1418)

Μ*ικρὰ Ἠθοποιός*, δὲ σ' ἀγαπῶ νὰ κοροϊδεύω. *Χρυσαυγή*, μοῦ φαίνεται πὼς εἶμαι ἀρκετὰ μεγόλος Περιμένω Δ[σιν. Εὐχαριστῶ τοὺς *Βιολέττα*, *Ἄνωθεν*, *Ἀγγελάν Κλίμης*, *«Ὁμοσπονδία τῶν Ὀρχομενῶν»*, *Πενελοπήν*, *Δὸν Φασουλάκην* γιὰ βραβεῖα.

ΣΜΥΡΝΗ

(ΚΓ — 1419)

Ρ*οκαμβόλ*, φαυλοκρατεῖς δσό! Εἶμαι ΑΝΩΓΕΡΟΣ σου!! τόχεις σκεφθῆ!!! ΣΜΥΡΝΗ

(ΚΓ — 1420)

ΚΟΜΗΣ ΕΥΓΕΝΙΟΣ
ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ ΜΟΖΑΡΤ

(ΚΓ — 1421)

Ρ*ίτα*, διὰ τὴν γιορτή σου εὔχομαι χρόνια πολλά.

ΤΡΕΛΛΟΠΑΙΔΟ

(ΚΓ — 1422)

Ρ*ίτα*, σοῦ ἔρχεται ἡ «Ἔλλα»;

ΤΡΕΛΛΟΠΑΙΔΟ

(ΚΓ — 1423)

«ΤΡΕΙΣ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ»

Ρ*ΟΚΑΜΒΟΛ* = ΑΠΑΝΤΑΖΗΣ. Γιὰ νὰ μάθῃς, τί ἀξίζουμε. Ψευτοκαλλιτεχνάδες, ἔ; —«Τρόμε», ἂν σοῦ βάσῃ σκοχήματιστε 100 δρ. δι' ἕνα τὸν ψευτόνυμον — «Ἱππότα Μεσαίωνος», στὴν *προηγουμένη ἀγγελία ἐγράφη λαθασμένως* «δεχόμεθα συμμαχίαν». Εὐχαριστοῦμεν, ἀλλὰ ἀδυνατοῦμεν.

(ΚΓ — 1424)

Ε*λλείψει πολλῶν ἀπαντήσεων* βραβεῖα δὲν ἐδόθησαν.

ΡΗΓΑΣ ΦΕΡΑΙΟΣ

(ΚΓ — 1425)

Τ*ρομοκράτη*, *Ζουβ*, τὸ μυαλό σας εἶναι στὴ θέση του ; Στοιχηματίζουμε ἕνα εἰκοσιπενταρίκο; *Χατζηκυριάκος*

(ΚΓ — 1426)

ΡΟΒΕΡΤΕ ΑΜΠΕΑ, εὐχαριστῶ. ΣΠΑΝΙΟΛΑ, θέλεις ἕνα σου τετραδιάκι· νὰ περιμένω;

ΜΑΓΙΣΣΑ

(ΚΓ — 1427)

ΣΥΝΘΗΜΑ ΟΛΩΝ Ο ΤΕΤΑΡΤΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ «ΤΡΙΑΝΔΡΙΑΣ» (ΚΓ 1264).

(ΚΓ — 1428)

Ζουλοῦ, Δίστ, Βεατρίκη, Νόμα. Φάσμα Στρίγλα, Μπερμπαντάκο καὶ λοιποί, τιμὴ μας ἂν ἀπαντοῦσατε στοὺς διαγωνισμοὺς (ΚΓ — 1272, 1307, 1374).

ΣΤΑΛΟΓΟΣ «ΚΩΝΣΤΙΠΟΛΙΣ»

(ΚΓ — 1429)

Μὲ ὅσους ἀντήλλασσα ε.ρ. θὰ ἐξακολουθήσω ὅταν ὑπάγω στὴ Σύρα.

ΤΡΟΜΕ, *αὐτὰ τὰ ἀνέκδοτα* ἔχουν κοκόρου γιάδι

Διαπλασόπουλα καὶ Διαπλασοπούλες μὴ φοβεῖσθε τὸν «Τρόμο», γιατὶ ὅλοι οἱ ἀποτελοῦντες αὐτὸν εἶναι μικροὶ καὶ ἀκίνδυνοι.

ΑΝΔΡΙΩΤΗΣ - ΣΥΡΙΑΝΟΣ

(ΓΚ — 1430)

«Ε*ΝΩΣΙΣ*». — ΟΡΦΕΥΣ = Βελονάκης στοιχηματίζουμε; Ἐὰν δὲν δεχθῆς τὸ στοίχημα γιὰ τὸν ΚΑΣΟΒΙ, θεωρεῖσαι ἡττημένος. Λέχεσαι στοίχημα ὅτι δὲν πουλήσαμε τὸ ψευδώνυμο; Α' Διαγωνισμὸς ἀκυροῦται.

ΔΟΥΝΒΙΣ, ΒΟΛΓΑΣ

(ΚΓ — 1431)

«ΟΥΡΑΝΟΣ»

Μὲ τὸ ὄνομα αὐτὸ ἱδρύθηκε Σύλλογος, ποὺ οἱ σκοποί του θὰ εἶναι ὠφέλιμοι κι' εὐγενικοί (διάδοσις Διαπλάσεως, προκήρυξις διαγωνισμῶν κ. λ. π.) καὶ θὰ ὑπερέχῃ πίντων τῶν κομμάτων. Δέχεται μέλη καὶ παρέχει θαυμάσιον πεντήκοντάλεπτον καταστατικόν. Ἑλληνικὴ Ψυχή ρ. ἐ. Κάλλαμος.

Ὁ Διευθύνων

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΨΥΧΗ

ΕΚΑΒΗ

(ΚΓ — 1432)

Π*ρωτομπαίνοντας* στὸ σαλονάκι χαιρετῶ ἅπαντας.

ΕΡΗ ΖΟΥΣΑ ΝΕΟΤΗΣ

(ΚΓ — 1433)

ΟΜΟΣΠ. ΙΠΠΟΤΩΝ ΜΕΣΑΙΩΝΟΣ

Προκηρύσσομεν Διαγωνισμὸν Μ. Μυστικῶν. Συμμετοχὴ δύλεπτος. Προθεσμία μήν. Βραβεῖα δύο: 1ον Τόμος Διαπλάσεως; Β' Περιόδου. 2ον Τόμος Διαπλάσ. Α' Περιόδου. Ἡ Δ[σίς μας εἶναι: Γεώργιον Ἀγγελῆν, Ἅγιου Κωνσταντίνου 62, Ἀθήνας.

«Τρεῖς Σωματοφύλακες», στείλατε Δ[σίν σας πρὸς συνεννόησιν.

(ΚΓ — 1434)

Μ*ικρὲ Μάγε*, ἀδυνατοῦσα κατέλθω Ἀθήνας, ἔλθετε 8ην Σεπτεμβρίου Scetine 10ην ἑσπερινήν. Διάκριτικὸν κόκκινον γαρύφυλλο· ἄλλως γράψατε μέσω Διαπλ. Στέλλω, εὐχαριστοῦσα, Μ. Μ. εἰς ὅσους μοῦ ἔστειλαν.

Φρασκωῖτα

(ΚΓ — 1435)

Δ*ιαπλασόπουλα*, *Διαπλασοπούλες*, ἕνα τετραδιάκι σας Μ.Μ. μέσω Διαπλάσ. θὰ μᾶς ἐνθουσιάσῃ.

Τρελλὴ Νεότης, *Τρελ. Ἔφηβος*

(ΚΓ — 1436)

Δ*ούκισσα Γοβιέλλα*, στὰ γενέθλιά σου, ὅτι ποθεῖ ἡ ψυχή σου, Μ. Μ. ἔλαβα, Μπεῖβεν στόλισμα ἔ;